

சங்கராசாரியர் சிவானந்தலகரியைத்தன்னுட்கோண்ட

சோமசுந்தரமாலே.

(1+101 மரு) = 102 மரு

சிவபுஜங்க தேவிபுஜங்கங் களைத்தன்னுட்கோண்ட
29-33 ; 34-37

வேதவ்னேச ஸ்தவம்.

இவை

தேவிகோட்டை

ஸ்ரீ வன்றெண்டரவாகந் மாணக்கருளொருவராகிய

காரைக்குடி

ராம. சோ. சோக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்களால்

இயற்றப்பெற்று

தேவிகோட்டை

ஸ்ரீமான் மெ. அரு. கா. ராமநாதச் செட்டியாரவர்களால்

காரைக்குடி வையியித்திரன் பிரஞ்ச பிரவீல்

அச்சிடப்பெற்றது

பிங்களூரு ஆவணியீ.

சிறப்பு ப்பாயிரம்.

குலசேகரம்பட்டணம்

எம். எஸ். வயிரவநாதபிள்ளையவர்கள் இயற்றியது.

சீருவரு ஞடன்சார் சிவன்மண மலர்போன்
மருவி நிறைநது மறைத்து வயககிப்
பந்தமா ருயிரொலாம் பாசநீத் துயவான்
ஃந்தொழில் புரிந்தாங் கருள்பெருங் கருணையன்
அன்னவன் சொளுப மாரு முணாகிலர்
முன்னவ னைருளான் மொழிகுநர் சிலரே
அவரரு ணிறைநதுவா முன்யின றெருவன்
தவநெறிச் சார்ந்த தருதிய னேனைப்
பன்மார்க் கங்கள் பகாபொருண் மறுத்துச்
சன்மார்க் கம்மே தாபிகுரு றேயன்
தவாதென் றுஞ்செய சிவார்ச்சுரு சிலன்
அவாமிகப் பூசிகுரு மமையங் கண்டனன்
குரங்கு மனமுங் குழைந்த செனகசெனில்
வரங்கொளு மவன்சீர வரும்பவர் யாரே
இவனியற் றியரு லெண்ணில முன்னா
சிவநெறி சார்ந்து சிகழ்ச்சங் கார்சொல்
சிவானாத லாரி சிவனுமை புயங்கக
கருத்தமைக தவர்தஞ் சரிதாரம் விளக்கி
மருத்துறழ் சோம சுந்தர மாலையும்
வேதவனேச தவமும் வீழ்ப் பொருள்
ஆகிநன் றெலாமுற வாக்கின னவனே
சீரொலா நிறைந்த காரைமா நகரினன்
துயசீர்த் தேவைவன் றெண்டாமா றுநகன்
ஆயசொக் கலிங்க வரும்பெருந் தவத்தினன்
இத்துணை நூல்க ளினிதுணார் துய்வான்
மெய்த்தகு வீருப்புடன் வெரிவரச் செய்தனன்
இருவே றுலகத் தியற்கையென் பதைமறுந்
தருள்வாய்ந் திலங்கு மழகன் குழகன்
தனதனிற் சிறந்த வனநிதிப் பெருககங்
கனதனிற் சிறந்த கல்விசற் குணமுதற்
ருனே நிறைந்த சைவசித தாந்தி
மேனா ஆளு றுளு நாவன்னா
சாம நாத நெ ரந்திர னவனே.

முகவுரை.

சோமசுந்தரமாலையென்னும் இந்நூல், “முனைத்தானை யெல்லார்க்கு முன்னே தேன்றி” என்னும் தெய்வச்சுருதியைச் சிரமேற்கொண்டு “பொன்னெடுமேரு வெள்ளிப்பொருப்பு மந்தரங் கேதாரம், வன்னெடும் புரிசை குழந்த வாரணவாசியாதிப், பன்னருத்தலங்கடம்மிற் பராபரவிலிங்கத்தோன்று, முன்னரிக்கடம்பின் மாடே முனைத்திச்சைவலிங்கம்” என்று பாஞ்சோதி முனிவரால் விளக்கப்பெற்றபடி, திருக்கயிலாசாதி எத்தலங்களுக்கு முந்தின்தாய், அத்தலங்கள் போல் விராட்புருடனுடைய அவயவங்களுள்ளே யடங்காமல் அதிதமாகிச் சர்வலோகப் பிரசித்த சிவராஜநானியாய் விளங்குகின்ற துவாந்தசாந்தஸ்தலமாகிய மதுராபுரியிலே, அனவரத சாந்தித்தியராய் சதுஸ்ஸஷ்டிபலீலானுக்கிரககராய் வீற்றிருந்தருளுகின்ற ஸ்ரீ சோமசுந்தரப் பெருமானற்றுவடிசமர்ப்பணஸ்துதிருபமாக ஓய்வொரு செய்யுளிலும் ஆதிசங்கராசாரியாரற் செய்யப்பெற்ற சிவானந்தலகரி நூறுசுலோகங்களின் வாக்கியார்த்த தாற்பரியங்களை வரிசையாக அமைத்து அச்சங்கரர் சரித்திரங்களையுஞ் சுருக்கிக்காட்டிச் செய்யப்பெற்றது.

சங்கரர் சரித்திரசொன்றோர், அவரிடந்துவைத்த அன்புமேலீட்டினால் அவர்க்கு மகிமை கூறுமானசை வயத்தராகிய சீடர்கள் பலர். இவர்கள் கூறுஞ் சங்கர சரித்திர முந்தம்முள் ஓசநன வாகாமற் பலபைதங்களாயிருக்கின்றன. இதுனால் இச்சரித்திரர்கள் முதலானவொன்றிருந்து அதைநோக்கிக்கூறியொல்லர், சங்கரருக்கு மகிமை கூறு மாசைவயத்தராய் நின்றவாற் பூர்வாபர வீரோதாதிக ணைக்காமல் மனம்போனவாதெல்லாமெழுதிவைத்தாரென்பதினிது விளங்கும் இது நிற்க,

சங்கரா, உழுவலியினுற பாலியகாலதவிஸீயே கல்வியிற் சிறந்தவராய் ஏகான்மவாதககொண் டெற்றொண்டு, அத்தற்கணங்கவே அனேக நூல்களுஞ்செய்து பற்பல இடங்களுஞ்சென்று வாதாடி அக்கேவலாததுவிதமே விளக்கி வந்தாராயினும், பின்பு ஸ்ரீ லீலகண்டசிவாசாரியரை யடுத்து, மற்றெம்மதங்களையுந் தன்கீழ்ச்சோபான மாகக்கொண்டு அத்தமாய் வேதாந்தசாரமாய் விளங்குவது சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவமே யென்னு முண்மை யுணர்ந்து சிவதீக்ஷாதி பெற்றுச் சிவாகம விதிப்புடி சந்திர மௌளீச பூசனை யிடையறாது செய்துவந்த சைவராநலால், நம்மவர்களாகிய சைவர்களால் நமதுசைவப் பெரியியோகனிலொருவராக மேற்கொள்ளப் பெற்றவரென்பதேளமதுகருத்து. சங்கரர் பின்னின்றஃ சைவநிலையும் அதுட்டானமுந் னோக்குவார்க்கு, அவர்முன்கொண்ட டி நிலையை அறவே விட்டொழிந்தாரென்பதினிது விளங்கும். மேலும் அவர் பின் செய்த நூல்களாலும் துணியப்பெறும். அவர் முன் வேறுநூல் வழிகளிற் சென்று காலம் கீணே

* பின்னற் சைவநிலையென்பது ஆன்மாக்கள் முதலிசையில் சிவத்துக்கு பின்னிற்றஃபுங் குறிசுதும் + முன்கொண்ட நிலையென்பது ஆன்மாக்கள் பெத்திசையில் எமே பிரமமொரு முற்பட்டு 100 உபதயிசுதும்

சுழிந்தனவே யென்று வருந்தியகுறிப்பைச் சிவானந்த லகரி (௭)வது சுலோக முகவிய வற்றினும், சிவதீக்ஷையை விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டதை (உக)வது சுலோகத்தாலும் சிவாகம விதிப்படியே பூசுதனாரென்பதைச் சிவபுஜங்கத்தில் (உ. ௩.)வது சுலோகங்களாலும் இன்னுமவர் முன் பயின்ற கேவலாத்துவிதிகளை முழுதும் ஒழித்துச் சைவத்தலைவர்களாகிய உண்மை நாயன்மஸர்களையே துதித்ததையும், முன்புநானே பிரமமெனக்கொண்டு கூறியவாதனைமுழுது நீங்கி, நான் சமலபசுவாகிய அடிமையென்றும், பரமசிவனெருவனே விமலபதியாகிய ஆண்டானென்றும், அப்பதி வழிபாடே முத்திசாதனமென்றும் உள்ளபடி துணிந்து வழிபடுதலையும், அந்நூல்களிற் பற்பலசுலோகங்களிலும் விளக்கக்காணலாம். இனிச்சங்கர சரிநாகன் அவர் பின்னின்ற சைவநெறிச்செயல்கள் சிற்றுக் காட்டாமலும், முன்கொண்ட நெறிச்செயலும் பூர்வாபர விவோதமாகவும் பொருந்தாதனவாகவும் கூறினராதலால், அச்சரித்திரங்களிற் சிலவற்றை 7டுத்துக்காட்டி உண்மை விளக்குதற் கெழுந்த பக்கவசனங்கள் றேக்கி நமக்குச் சங்கரரிடத்துப் பிரியமின்றெனக் கொள்ளாருண்மை கடைப்பிடிக்கு முத்தமென்க. உண்மை றேக்காது விவோதபுத்தியே மேற்கொண்டெணர்வார்க்கு மேலுஞ் சமாதனஞ் சொல்லப்படுவதெவசியமென்க. சொல்லினும்பய மின்றென்க.

இச்சங்கர சரிதம் பலவற்றுள்ளே, சங்கரவியூய விவாசம் சங்கரவியூய காவியம் முகவிய வற்றிலுள்ள கரு சரிதம் கருவிச் சருநாமம், பொருட்ச்சப்பிரம. நிய கால திரிக ருதவிகொண்டி கொழுபூ உபயகலாந்நி வேலாயுதமுதவியாரால் மொழிய்பயர்த்து வெளியிடப்பட்டதென்று முகவுரை எழுதப்பட்டிருந்திற சரித்திரநதிலே இச்சங்கரசரிதம், கந்தபுராணம் சிவாகசியகண்டம், சிவபுராணங்களில், வியாசா முகவிபோரார் கூறப்பட்டதென்ப தாரம்பம். நன்று நன்று; “கண்டனமின்றியாவ கலியின்வண்ணமே” இச்சங்கரரே, அவ்வியாசரனுக்கிரகம்பெற விரும்பி அவரைத்தேடிக்காணாமல் வருந்தினதாகவும் கூறுகின்றார். வியாசரைத்தேடிக்காணப்பெறாது வருந்தினசங்கரருக்கா அவ்வியாசரே அவருங்கந்தபுராணதிகளிலே சரித்திரங் கூறினார். இது பொருத்தமாகாதே என்பதை முழுதும்றந்து ஆசைவசப்பட்டக்கூறிய சரிதாகுநதிலுண்மை யுணர்வா உத்தமவிவேகனென்க. பரமேதிகாசமாகிய சிவாகசிய மென்பதை மறந்து கந்தபுராணம் சிவாகசிய கண்டமென்று கூறினதெனில், அச்சிவாகசியத்திற் பரமசிவன் உமாதேவியார்க்கு இனிமேற் கலியில் நமதுபோரால் ஒருவன் வந்து துவீதத்தை அத்துவிதமாக நிறுத்துவானென்பனவாதி சிலவாக்கியங்களன்றி வேறில்லையென்றும், அதுவுமிச் சங்கரரைக் கூறியதன்றென்றும் முன்னமே சித்தாந்தரத்தொக நூலாசிரியர் கூறியுள்ளா சிலபுராண சிவாகசியப் பிரதிகளில் இவ்வசனமுமில்லை. இதனுண்மை உற்றுநோக்குங்கால் ~~காள்~~ இன்கையாரே அவ்வசனங்களைப் பின்பு சேர்த்து வைத்ததாக ஊகித்தற்கிடனாகின்றது. இவ்வதக்கலப்புடன் வேறு சில நூல்களிலுமுள்ளன. இதனை, வான்மிகி (உயிசுக) என்று கூறிய ராமாயணம் இப்போது அவ்வெண்ணக்கடந்து வழங்குத

ஊர், என்னாகும். சிவன் (நமதுபோரல் ஒருவன்வந்து) என்றதுகொண்டு, அவ்வொரு வனென்ற சொல்லுக்கு நீலகண்டசிவாசாரிய ரென்றேன் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. நீலகண்டநாமஞ் சிவநாமமன்றோ? அவர்செய்தது அத்துவித பாவநியமன்றோ? இதனைச் சங்கரரென்றே கோடலெய்வன மிலையும். ஆசைவயத்தராய்க் கொண்டாலும், எத்தனையோ விஸ்தார அத்தியாயவகைகளாகக்கூறி இவையெல்லாம் கந்தபுராணதிகளிலுள்ளன வென்றதெப்படி நிலைபெறும். இது போலும் பூர்வாபர விரோதங்கள் பொருந்தாமையெனக் முன்னன. அவற்றை விளிப்பிற்பெருகும். சிற்சில பின்ருவன காண்க.

முதலாவது அத்தியாயத்தில், உலகத்திலே சன்மார்க்கவ குறுகுதன்கண்டு தேவரீன வரும் கருக்கயிலை சென்று விண்ணப்பிக்கச், சிவபிரான், விநாயக சுப்பிரமணியவீரபத் திர நந்தியாதுயரையும், பிரமவிஷ்ணுவாதி சகலதேவரையும், இச்சங்கரருக்குத்தொண்டு செய்யவே மகிழ்ச்சிகளாகப் பிறக்கும்படி ஆளுரூபித்தாரென்றும், மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் அவர்கள் அப்படியேபிறந்து அவருக்குத் தொண்டுசெய்து வந்தார்களென்றும் உள்ளம்நடுகொதுரைத்துப், பின் ஒவ்வொரு சமயங்களிற் சங்கர் தமக்கு வந்த ஆபத்துக் கள் நீக்கும்பொருட்டு அத்தேவர்களிற் பலரைவணங்கி வரம்பெற்று ரென்றும் பறபல இடங்களிற் கூறுகின்றார். இரண்டாவது அத்தியாயத்திற் சிவகலையே கருவுற்றுக் கிடந்து சங்கரராய்ப் பிறந்ததாகக்கூறி, அதன்மேற்பாரமேசுரன், சாவசுதந்திராயச சசுசுதானந்த ரொருபறும் எங்குநிறைந்தவறும் முந்நாலத்தம் ஓரே தன்மையையுள்ளவறையலால், அவனுடைய பிழையெங்கு மெய்து? கருவிற்கிடத்தலேது? பிரப்பேது? பாரமேசுரன் பிறந்ததேயிலலை தன்னிச்சை விளையாட்டால் மாயைய சங்கரராய்ப் பிறந்ததன்று வேறில்லை யென்றுங் கூறுகின்றனர். பின் அசையுமடியோடு மறந்து, சரித்திர முடிவு யரை வருமடந்தேதாரும் சிவனை சங்கரராய்ப் பிறந்ததாகவும் விளக்குகிறார். இஃதென்ன மயக்கமோ?

இனிச்சங்கரர், பாலியத்திலே ஆசிரியரைத்தேடிச்சென்று வணங்கி அஞ்சலித்தெ திற் கின்றபொது, ஆசிரியர் ஸ்வாசென்று கேட்கச், சச்சிதானந்தவடிவாகிய நான் கீவோ கம் என்று கூறினதாக விந்தாவது அத்தியாயத்திற் கூறுகின்றார். சிவோகமென்பதே சிவம் நான் என்றும் பொருடருவதறியாத நான் என்று ஒருசொல்லிமை படக்கூறினர். வடிவாகிய நான் என்றது வழுவென்பதும் நோக்கிவர். சங்கரரிப்படிவடிவறும் கூறாநெ ன்பது புத்திமாண்களறிவாக்கள். ஆகவே சங்கரர், தமது வழக்கப்படி அசம பிரமமென் றுகூறினதாகக் கோடலே யுணமையாகும். சங்கரர் தமதுகுறைகூறி உபதேசம் பெற விரும்பி வணங்கிவன்ற சமயத்தும் அகம் பிரமமென்னுமெழுச்சியே முன்னிற்குமேல் மற்றிடங்களிற் கூறுவானென்.

சங்கரர் அகம்பிரமமென்று கூறியதைச், சரிதர் சிவோகமென்று மாற்றியது, அவ் விருவாக்கியங்களுக்கும் பொருளொன்றெனவேகொண்டு, சிவோகமென்ற சைவர் களாகிய நமக்குவப்பாருமென்று கருதியேபோலும், அவ்விரு வாக்கியங்களுந் தம்முள்

மலையிலக்கான வேற்றுமையுடையன வென்பதவரறிந்திலர். அகம் பிரமம் அஃபுசஸ் (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா, ஆணவமுனைப்பால் முற்பட்டு நிற்ப்பு, பிரமம்பிடிப்பி நின்றலால், இது பெத்ததிசையை விளக்கிப் பசுராளிகள் கூற்றேயாய் நிலைபெறும். சிவோகம் என்பதில் சிவம் முன்னிற்பு (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா ஆணவமுனைப்பு முற்றுக் கைவிட்டு அச்சிவத்துள் வியாப்பியமாயடக்கிப் பின்னின்றலால், இதுபசுதவ நீக்கத்துச் சிவத்துவப் பேறுற்ற முத்திதிசையை விளக்கிச் சிவமுத்த சிவவாக்கியமே யாய் நிலைபெறும். இவ்வினக்கத்தால், அகம்பிரமம் பெத்தநிலையும் சிவோகம் முத்திநிலையுமல்லாக்குமென்னுமுண்மையை ஒருபாற்கோடாத உத்தமபுத்திமாண்களுணர்வார்கள்.

இச்சங்கரர், அகம்பிரமம் என்னும் எழுச்சியும் அதற்கே சாதகமாகவாய்நீத்திவ தத்திறமையுமுடையரா தலால், எவரையும்வென்றுமேம்படக்கருதுமாசையால், ஏககக் குள்ள அரசர்களை வசப்படுத்தி அவர்களுடன் எவருஞ்சென்று துணைவலியுங்காட்டி வெல்லுதலும், மிஞ்சியவிடத்து நரசிங்கத்தை விக்கொல்லுதலும், செய்துவந்ததையேயிங்கு விஜயப்பெருமையாகக் கூறுகின்றசரிதர், பின் பதினாறுவது அத்தியாயத்தில் சங்கரர், சபையிலுள்ளபுலவர்களைத் தோல்வியுறச்செய்து அவமானப்படுத்தி வருந்தும்படி நமது வித்தை செருக்கினைக்காட்டுவது அநிபாதகமென்றுகூறுகின்ற நான்முறைபற்றி, அபிவ துத்தேரவ னால் வந்த ரத்தமுலனொயுற்று வருந்தி, வேறெவவிதத்தாலுந்தீராமல்பட்பா தும் அபானத்தாலிரத்தமொழுததலின் வன்னிராதி தூர்நாற்றமுந்தகியாமல் (நாசனைபிர மமெனக்கொண்ட எழுச்சிமுழுதுகைவிட்டு நாமெல்லாம் மும்மலப்பக்களே, பசுபதி சிவனெருவனே, இந்தச்சமயம் அவன் அருளிணைநிலேவறுகதியிலை யென் னுமுண் மையைத்துன்பமேலிட்டவழியாலுணர்ந்து, சர்வெராகநீராணபதியாகிய) வயித்தியாந தரைத்துதித்திரோகநீக்கப்பெற்றனர் அகம்பின் னும அம்போதைய வயிய அபிவகுதக ரிடைக்கொண்டவிமேராதமே, கட்டிஞால், அச்சங்கரர் பட்டாகியபத்தமபாசரால் அபிவகு துத்தீர்கொல்லப்பட்டாரென்றுகூறுகின்றார்

இனிச்சங்கரர், மண்டனபண்டிதரை வாதித்துவென்றமைகூறியார். வாத்தில்தாட க்குமுணனிசுந்த அனுவசியவார்த்தைகாபல; அவற்றை விரிப்பதாபாசம். அமைக. பின்புமண்டனர் பத்தினிசரால்வதி யென்றுகொடுத்து சுதநியலோகஞ் செங்கின்ற அமை மந்திரசெபதியானத்தால் அபிவகுத்தாரென்றும், அவன் வந்துவைக்குயாதுவெண்டுமென்று வினாவச், சங்கரர் அத்துவிதமுடிவை நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்று வாக்கியவரிப்பதவமெ ன்றொருதூல் செய்துதுதித்து, என்னமமேபரதெய்வமாகியதாய்கீடுகுகிருந்தருளி, அடி யையகனவண்ணந்தோறுக் காட்சித்தந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே வரக்கொடுத்தானென்றுக் கூறியசரிதர், பின்பு அவனையும் வாதித்துவென்றாரென்று கூறுகின்றார். அந்த வைபவத்தைப்பின்வருவனவற்றறகாண்க.

ல்லாவித்தைகளுக்கு மூலமானபரமேசுவராகியசங்கரருக்கும், அவித்தையேவடிவா கியசரஸ்வதிக்கும் பதினேழுநாள்தாநடந்ததென்றும், வேதாகமபுராணேதிகாசாதி எல்

லா நூல்கள் கட்டிவிட்டுச் சங்கரர் ஆசுவர்த்த ஆரீயுடையாராயிருந்தாரென்றும், சரஸ்வதிக்குள்ளாகத்
 தேகரீபுவளல்லாம் நீங்கினவென்று கூறியுள்ளார். வண்ணக்கிழங்குத்து வரம்பெற்ற சங்கரர்
 பரமேசுவரனும்; வரவெளித்த சரஸ்வதி அவிதலையாம லுயிருக்கு அவரான சங்கரர்களை
 நீங்கினவாம், இத்தொழுதுபடைபை விரிப்பானேன். அமைக பின்புசரஸ்வதி காமநூலிற்
 பலவினாக்கள் வினாவுச், சங்கரர் விடையின்றித் தலைகுனிந்து யோசித்திருந்து ஒருமாதத்
 வண்ணக்கேட்டுச் சென்றவரென்றும், சென்றதற்க்கியாசியாகிய சங்கரர் பெண்களுடன் கலவி
 செய்து தான் காமநூல்விபரம்தெரிய வேண்டுமென நூலிசையித்தாமென்றும், அப்போது
 சீராகியபதுமபாதா இது உமகாஜக்சிரமவினோதமாகும், மாதர்கலவி மீளவிடாது பழி
 பாவத்துக்கி மாரும், உம்மைப்பார்த்து மனக்குணிகந்து இத்தீயிடுகறியொழுதி மற்றவர்
 களுங்கொண்டு உபவாகவென்று, முன்புமாதர்மயக்கத்தாற் கெட்டசிலகதைகளும் கூறி
 மறுத்தாரென்றும், அத்தக்கேட்டசங்கரர், அகம்பிரமநூலாகிய என்னக்குபண்ணியபாவந்
 சுவர்க்கநாகமுதலான ஒன்றுமில்லை; எனதுசெய்யினும் பாதகமாகாது; நுய்வுடம்புட
 னேயே மாதர்கலவிசெய்யினுங் குற்றமாகாது; ஆயினுஞ்சான் னேரொராமக் கம்பற்றிச்சக்
 ரியாசவிரதபங்கவராமம் யே லுடம்புகொண்டு மாதா கலவையெய்வென்னது சிலகதை
 களும் கூறியதுவிட்டி, அந்தர்மயம இறந்துகிடந்த அடாக்கவென்னு மரசனுடலிற்
 பிரவேசித்து, அரசனுபிரபெற்றெழுந்தானென்றுயா வருங்கொண்டாடும்படி வஞ்சித்து
 நின்று, அவ்வாசன்பத்தினிகா நுற்றுவுருள்சதா கலந்து போகித்து, அக்காமத்தின்
 முழுதின் றமைவதரிய அமரகம்என்றொருகாமநூல்செய்து, அந்தப்புரத்திலேயேவசிக்
 கும்பிபாது, முன்புசீடாகாவலிலவைக்கப்பட்ட தமதுடம்புதகனமாவது தெரியாமல், சீ
 டர்க்க வந்தனுங்கிக்குறிப்பா ணுணர்த்தி வற்புறுத்தினபின் சிலஅவயாகவெரிந்து குறைந்
 தசமயத்தில்தெரிந்து, (தாமக்குக்காமகலாபோத காசிரியர்சனாகிய அரசபத்தினிகளுக்கு
 கம்பிக்கைத்துபோகம்செய்து) உடனே அரசனுடையவிட்டுக்கித்தகனமாகின்ற தமதுட
 லிற் பிரவேசித்து, விஷணுவைவழிப்பட்டு எரிகின்ற தீயைத்தணிப்பித்தும் மேலெழுமா
 ட்டாமல், நரசிங்கோபாசனேசெய்து, அதுவந்து கைப்பற்றித் தூக்கிவிட்டபின் எழுந்து
 நரசிம்மகராவலம்பம் என்றொரு நூல்செய்து துதித்துயங்காரென்றும், பின்புவந்து காம
 நூலவாதஞ்செய்து வென்றவரென்றும் கூறுகின்றார். இத்தலைவார்சரஸ்வதியைத்தவண்ண
 கேட்டுச்சென்று சந்நியாசவிரதபங்கமுற்றுவந்து வென்றவைபவம் விளக்கமாகின்றதன்
 றே' தனக்கு மூக்குப்போனாலும் போகட்டும் என்கிருக்குச் சகுனத்தடையாறால் நவ்வக
 என்பதுபோலச், சந்நியாச பங்கமானவென்ன எது எப்படிப்போனவென்ன, u
 வென்றோமென்ற பேரேவேண்டியதென்றுறைத்தெழுதின்ற அடிச்சியுள்ள இவர் எல்
 லாமித்தை பிரமமே நித்தியம் காணே அப்பிரமென்றுகூறுதல் என்னபொருத்தமோ வி
 வேகிகளுணர்வாராக விரிப்பானேன்.

பரமசிவன், தாருகவனத்துக்கு அதிகந்தரபிக்ஷாடன ரூபாகச்செல்லுங்கால், விஷ்
 ணுவாகிய மோகினி பாலிச்செயுற்றனாராம். அதனால் காமாரியென்னும் பெயருக்குப்பக்

கம் வந்தவிட்டகாம். அப்பங்கததை அவரோ சங்கரராய் வந்து சந்தியாயிராயிருந்து மாற்றினாராம். நக்கமில்லாத சிவத்துரோகத்துக்கு ஆளாகிவெகுமில்லாத இப்பெரும்புத்தகங்கூறிய சரிதருக்கு, வேடமாறி வந்தித்த ராஜபத்தினிகள் தூறுவமைப்புணர்ந்த காழகராயிருந்தசங்கரர் காமாரியென்ற பேருக்கு வந்தபங்கததை மாற்றினாரென்று பெய்கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாதேயென்று சிறுவரும் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய தெரிவுமில்லாமற போனதென்றையோ? காமாரி என்றபேருக்குப் பங்கம்வரின், அப்பெரும்பெயர்கூறிய சுருதியெல்லாம் புராணேதிகாராதி தூலெல்லாம் அபத்த தூலகவென்றாகி, பரமசிவன் காமாதரனென்றாகி, அவனது சாவந்நுதாதி நித்தியமங்களை நிவ்வியகுணநகரையின்றாகி, அவன் ஆன்மாயுககருடம பேறுகளுமின்றாகி இன்னும் எல்லா அனாததங்களும் வினையுமென்று சிறிதும்வாடியது, அவனுக்கு எக்காலத்தும்விரத காமாதரததன்மையை இச்சரிதா கூறவந்தது, தமதுசங்கரருக்குமேனமை கூற சுருதியெயன்றிவேறில்லை. அதிலாவசையுற்ற இவா, சங்கரர், வந்தித்த தூறுபெண்கொப்புணாந்து காமாதராயிருந்ததையாதாய நினைச்சுண்டோ? ஆரூர்? வறுடம்புகொண்டோ? புணர்ந்தார் அதனால் சந்தியாச விரதபங்கமில்லையென்பபேராலும் மிச அழகு. காமதூலிவரம் பெண்கொப்புணாந்துதான் தெரியக் வண்டு? மா? சுததாதுவ் சசைவந்ததாது சிகாமணியாகிய குமர தருபரகவாரிகள் பிறர்வேண்டுகொடுக்கக்கூக காமதூறு பிசங்கம் அந்நூலுணர்ச்சியெல்லிய செய்க, அதில் சந்தேகிதசவாகருக்கு, மலம் புளிப்பென்பது வைத்தியநூலுணர்ச்சியாலன்றி யாராவது உண்டு அனுபவத்தால் தெர்ந்து சொல்வதல்லவே என்று விளக்கியதை இச்சரிதர்கேட்டு மறியாதுபோலும். தமது சந்தியாசவிரதபங்கம் வராமற் காமதூலுணர்ச்சிகொண்டே வாதிததுவெல்லும்வழியிருக்க அரைவிட்டு மாதாபாங்குழியை வழியாக புணர்ந்தசங்கரா, பரமசிவ காமாரிநாம பங்கத்தை மாற்றினாரென்றுகூற இவா மனநதுணிந்ததை என்னென்று கூறுவது நிற்க

இனிப், பரமசிவன் மோகினிபாலிச்சையுற்றாரென்ற பெருமபாதகப்பெரும் பெய்யவலிட்டு உண்மைநோக்குவாரிபின்வருவகந்தபுராண சரித்திரதலைக்கொகருக. சிவனது அதிகந்தர ரூபங்கண்டனவே, விந்தனு, தான் புருட்டாத்தம மென்பதையுமறந்து, மோகினி ரூபங்கொண்ட அம்மட்டிலேயே அசகந்தாரூபத்தில் அதிகமோகமுற்று என்னைத்தழவி என்னிச்சையை காற்றவேண்டுகென்று பிராந்திப்ப, அதுகேட்ட பரமசிவன், உன்னுடைய பிராகிருதரூபத்தால் நமது மாயித்த சுததரூபமாகிய இதை தழுவமுடியாது. தழவினுஞ்சாம் பராகிவிடும். ஆதலால் உன்னிச்சைப்படி உன்னுருவுக்கியைந்த வேறு ரூபங்கொண்டு பிற்காலத்தில் உன்னைத்தழவி உன்னிச்சையை முடிப்போம். இப்போது குறாபப்பட்ட காரியத்தைச்செய்யென்று ஆஞ்ஞாபித்தனரென்பதே யுண்மையென்க. சந்தேகமற அக்கந்த புராணத்தில் எப்பொழுதுங்கணலாம்.

இனிச், சங்கரர் சாக்தமத கண்டனஞ்செய்யத் தொடங்கி, அச்சக்தியின் கோபத்தாலிடர்பட்டுச்செளந்தரியலகரி ஊலாற்றுதித்துய்ந்தாரென்றுகூறியசரிதர், அச்சங்கரர் நீல

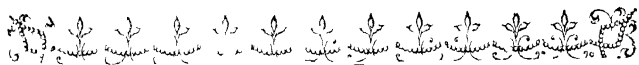
கண்ட சிவாசாரியரை அழித்தவரென்பது அலுவலர்க்கொலா மபடி நரசிங்கத்தையு, அது நங்குகொன்று அரண்மனைத்தமயீது கிருமயிபுகக நம்பி மிகவுருகி சிவாசாரியரை யடைந்து வந்த சிவாசாரியுணாது அகமீர மகீகாண முற நகலகலீ ரா ரிவ சிகாசிபெற்றது. தந்தைசுவராயச, சிவாசாரிதலகரி சிவ முற தம சேவிபுறகமுதலிய நூலகளைசரைவபரமாவே செட நயகச ரொனபதய கூலிவ சூது அவமகிபெனது கினைதநா போலும் இராவ முரினைககெகலலா பிராயசகிககார சினையி தத மகிமைககென நூல ம புவ மறதகதுவைத நாலு ம அரணுலகா லொகபிரகித தியாயினிணைம விந துல ம ச. சவகர லகண்ட சிவாசாரியரை யடைந்து சை வரான மகிமை நீலகண்டவியும பி கூறப மறது இனைககாடடாயுச சவகரிவா சாரியரும் சுவரிககரதனுவ ரியா டிபுராா.

ஆனைகரும் அடிசருகசுடுகெ ராபடி, விரிநதுகிடெதவேதங்கிள நாரூணாநது வகு ததுப புராணங்களைபு முறாபபி)தமீயிய விவாசமுனிவரும் ஒருச மயநாமாசுநுவ யததராய, விசுவாகசாரியில நாராயணச பரியெனது பொயபுகனது சைதமபிககப படபி அபிராயணா டெ நங்கி ராவது ரு கியுபா கா. அந்நால் அவருககரவி நிககப படலலா. அந்நீ ரா புகவகநா ககச நனிடெப பி லொ பான் லையச ந கர வக வ பிர வ டகரா சிவ ரமுறா பர சிவ ராய வி யுந பரமு ரா ககி னறமுர தா ரெய ர வரவ ரிகயா த, சிவ பிவ செக தா ரசாரணி உ பி ரா டபி உ மி புபிரமெராயம அகபிரம ஸகடிக, "வாசுலெ ( ) னாரம ணனுராம க ர ப ருநாம ரா நிககரகநு திபபடி அகமபிரயான ம கநடி நூகால வ உறவி நவருக ககூடபபெ தறுச, சக படு ணளிசு ளா ிய கிபமசி தா த சிவ ராணியாயினாகுதலால், இவர முனகொ ணட அகமபிர டெ ககி கா ரசெயபப பெ ரானக. சரித்திரகாரா கள், சவரலா பா தகரு ப பாநகர ராங்கிடமாகசு நி லைகனனி, அவருககுள் னபடி கூறுபே ணைகநில பாநு தமயி! கமில்லு ஒரு பகிமீசேடததால் குருவை யுயாகி க் க நரல ளம் பசுரு டாசமமமீ ம விநயக கபிரமணியா ியநம வறது தொண்டி ரெடவினராகொ ளியாகா ளுவாகள் சவகரா சிவாமசமாதலால் விரா யகாதியா வறது(தொண்டிசெய காடுவாபது விரோகமினறெனில், அதுஅவாக்குற துணி வில்லை கககபிராணமுதி லை மமிறாது கூறினும் விநாயகாகியின அமசகவகளை தொண்டவர ளறவது சொல்லிந டெநிலககாமல சாக்ஷாதவிநாயகா ியென்ற தெனினு யோ' அன ியு ம சிவகலீயே சவகராயவக தெனறமுமுபபொயயையே வகுநீறுததப் பயநா, சிவனபிறந்திலனமாயையே சவகராயபிற்றத்தென்று கூறுதலை நோககுவாக குச சவகரா காமா ளுகுணமாகப் பிறந்துகிருவருளாற பரிபாக மடைநதவரென ளு முண் மை வெளியாகுமெனக.

நன்மையென்று சரித்திரங்கூறுபபுருந்து சிவததுரோகததங்கி மானைகளை சரி
 ன சரிதர், அச்சவகரை சேர்பதகசகே யிலக்காவரனறி லேறிவை இன்னுயிவா மறும
 பூர்வாபர் விசேரகம பொருந்தாமரை பவ்வறையும ஸதாவிபுலகக்காற காணக, இ
 வைகலோப பறா ரெய்யுணககொண பி மயங்ககாணுணை புணருமபிராட்டீட பிருவ
 ருளேலேண்டிபி நய வுலா சி கல்ககையுரு சுருக்கிரகா டி இர விசயயபடு மரது.

உலகக. சகசா ராட்டிம பீரம ரு நடுழிய மறறெலவர் கைக யெனப ஏ, பப
 நீட த வாயமைபாகல டு தலை புறககனி பபுதனெனனி ம டு தும; விபோகபுதகியீ
 னறி ஒருபகங்குகொடா ரு ம துணாக " பறதுசபறமறதுள பறழிபயபபறறைப், பந்
 துச பறறுவிடற து பண கசிவவியசுருசி ரீரம் மறகொண்டு பீரபஞ்சபபறறநீக்காநிறு
 சபபறறிய சீவாகன, அபபறறு முறறுமல்டொழிய வேணடுமாறானு, அன யெவலா
 மிதலகயே யென்ற அதறதறிய உதாரணங்கள் பொருந்தக நினுலனது அபபற வி
 ட்டொழியாவெனணு கருகுவ அவவு பரிடகுகள கூரியயனறி வேறிலை அதனை
 ப், பகிசுபாச சித்தியக கூறுகினறமும் காச டதர் முதலிய எதததையோ பீரபலோப
 நிடதகனாந் றெறிக மீதக கூறு ட உபரிடகதாறபிப ரோகமற கொடிம மபே
 னையா கொண வ்ட டெ னடு ம து ரிவாருமே பறறிசிறபா, டீரியகூறு மு
 நீட க கர்ணைமைபொருட்து ன காரபாய உவலா சுருநிக் வலாய, டீய
 யலூரியசா புரூய பநாகக் ரு வலா சுகி னாந பற மவா பிதனகயென ப
 களுட அது வசாபா ரீர பொழியதசியெ (ஹையலா ச பா டி து வறிபரிசின
 வாகளாகவே யிருக்கல ளாகன லுசக, அ ரு வ ளீடாறுநீபமமாகச செயது
 வருகி னா னகாறெ டா ர (சா ரு வான டுராகிளே தெரிய விகநம இளி
 அவை பெலலா ரு சாபிய ரு பககரம க ந று ன மையெனககு) பபனைக்குமபிச
 செயயவிலைபொரு, டு டுரானுசா உலகறமருடடி ளாசசப (டுருளக உரச
 செய்யும பொய்வே கிம யெ ளா கியிசுநி டிவகா க அ சம தரயல ரு மாயமுடியும்
 யனறிவே நிலை யெனக. இனி, இயக ரு தககளுந ஏதேனம சூ கது உத்தபொ
 டுது மறறெலவர் மிபதையென்றி றகப டகரியதடியோ டா டிபா ரு வலவண்ணடு கா
 மடிமை யெனறுபறறிபிராசுசுறிகள செயது அவை பல ள கொடுத்தபவ் கரு
 முணமைபுமமாகளே அறிவார்கள, அநிரதும ஆபதது க்ககியினை முணனைமித்தியாவா
 தமேற கொண்டுயாயமதமேபகவார்கள. இப்படியே இவர்களுடா ஒரு பழிபபடா நில
 மையுலகெலா முணரும. விரிப்பானேன. அமைக.

இச்சவகராசாரியசுறசெய்யப்பெறறுள்ளசிவபுஜககசலோகம் (சுஉ)ம தேவீபுஜக
 சுலோகம் (உஅ)ம ஆக (எ0) சுலோகங்களின வாககியதாறபரியகளைவரிசையாக (எ0)
 கவிகளில அமைதது மேலும் (௩அ) கவிகளேசாததசு செய்யப்பெற்ற, வேதவளை
 சஸ்தகமென்றும் அலும் இச்சோமசுந்தரமாலையுடன சோககப்பெறறுள்ளது.

உ
மும் கண்பத்யெங்கம்

சோமசுந்தரமாலை.

சி. தி. வி. ராயகா.

பெருகு நாகுமாம உலகப்பாடு நிகரிரு பாகுநி
மநுபயிரின வபிபாநடானை வ பணமயெள பதனகேய யயககு
முருகுநி மும் சாமு கலாம மயலி வொருவருதி நிககுமா புடனே
கருவிகூடிக் மதலரசு சிவ பிவெ பு ின ரடிலே குட லச சாரவாம்.

தலை.

சிறு தரு திவச சேமயொருநா சிவனை பெரிசுருநா நிவாகமந் தோக
பெருமலபயினிய மயகருநா சிவனை பெருநிலிசுருநா கெவலாத துவித
வெ ஶா ஶய செட சமவா சிவ கருகிபொ ரி துச்சகாத
காபாபலினைய வருவ சக தக தி ருடனாய ரு மனபாவ
சவிசுருநா மா ஶம சிவநா தாத பாப ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே

(க)

சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே
சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே

(உ)

சுருப ஶபாபலி சிவ சருபலா ஶபாந பருடே

தக்கனா லெவைக்குந் தலைமையாம் வேதந் தவஞ்செபவா னாதன்பயன் றருவாள்
 சாற்றவு மொன்றே பொருள்பிறி திலையத் தனிமுடி னொமெண் மயசிவார்
 கைகொள்பா டியஞ்செய் சங்கரர் நல்லுழ் கைவரத் தெளிந் துவை தத்தாற
 காண்பவன் மனசுக் கினியன்முப் புரமுங் கடிபவன் முதல்வன்முக் கண்ணன்
 செக்கர்வே ணியன்பாப் பணியன்மநன் கான்மா தேவன்மிசு கொளிர்பவன் சிறியேன்
 றிறத்தினுள் தயைகூர் பவன்பசு பதியே சிதாலம்பன் சாம்பன்மா விடம்பன்
 துக்கமுந் றெழிக்குஞ் சிவனையென் னாசத்திற் றுநகவுட் கொள்கின்றே னென்
 துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரவே (௩)

நாம்பெரி யாரென் னுரைத்திடார் பெரியார் நவீற்றுநா சிறியாதன் பெல்லா
 நண்ணிடு மவாபா லென்பநா லெல்லா நாம்பிர மஞ்சொல்பா டியத்தைத்
 சோம்பர்கொண் டெவப்ப வுநரசுதசக கர்பின் னாரொறி சைவமே பெய்வ
 துணின்துநின் னுலகிற் சுரராள் பிலராய்த் துணைதுவா சிறைய னன்றி
 யாம்பய னுதுவு மாற்றலொன றிலீமற நவருபா சனையைப் பயனை
 யயர்கன வினுகோக கிலம் சிவ சம்போ வரிபிர மாறிய ரடுத்தும்
 தோமபிரிந் டத்த்டா நின்னடிக் கமலத் தொழும்சுபீய பென் றும் உண் டெயிலன்
 துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரவே. (௪)

பிரமநா மென்று பிசமன்மா னெடுகூட் பெழைமை யாற்பெரி தமாதகுப
 பீழையுண் மூழ்கிப் பீடழிந் சொழிநாத பிரசித்தி யோரா தம்ப பிரமஞ்
 சாதநா மென்றே பாடியம் புசன்ந சங்கரா பசுபீச தமீயன்
 றருமநான் ஞாயம் வியாகர ளுதி சகுன தூல் வைததிரயம் புராணம்
 லிரவுமந் திரநா னுதிநட நகையிவ விசுரிடுவான் சிறி லென்பா பிய
 மேவிலன் யாநு ரதற்கென்பார் காநல பீவ பாடுபவ வாறுண்டா பீவன்பா
 னுரிசுறு பசுவே பெய்நெததிக முருநாற் பாகரப புராத நு னொளற
 துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரவே. (௫)

தனுசுர னுகி கரிலது வடவாய்ச் சாங்குலை சா மென பொரு வித
 தகுமகம் பிரம மெனவெழு களிப்பிட் டாழ்கு சீ ம டேருநா னுநா மு
 வினையினவ வளவி னிலுபசு ஞான மேலாலல் பெ நில்பா டியமுன்
 வினம்புசுக் கர்பின் கடங்கண்மண் ணணுக்கள் வீரோபுகை யழுவலரா ப நூ
 லினையவை கோர யமபய மறறுவு பிரிக்குமோ தருகத்தா லென்மே
 யிடருந மிடறேய்த் துலந்திண் னெஞ்சே யின்பநா சம்புசே வடியே
 துனியற விரைநது நனிநினை பரம சுகமபெறு கிறதியென் னுரைத்த
 துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரவே. (௬)

சாஹு சாந்திகென் ழேறதிமேற் கொன்றநற் தவர்பய னுதியுண் டென்றே
 சாஹுரிசும் விவகாரத்தலாற் பாமார்த் தத்தெலா மித்தையென் றுரைத்த
 வாழ்வுக கார்பின் பதிபுக பாச மனாவிநித் தியமெனும் வாய்மை
 யநிந்தாயுண் பமு காநிடுவந்துமிக் கிணென்டுகன் னகநகிரு வடியினுத் துதியி
 டொதுடி, சணையிற் கரஞ்சுவலி கியமே யொளிர்ச்சி தத்திலென் புத்தி
 யுன்றியா னத்திற் கண்கணின் காட்சி யுறவினி லுறவினி துருங்க
 சோதிநீ யருளி லேனோ னால் வழியிற் றேயுகொல் பாய்புலர் னென்ற
 துதிக்கருந் கயறகண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(௭)

புணர்வ வென்று மழிவுரு வின்மை யுரி, னட்டா வுண்மைதூற் றுண்பெண்
 றுய்தகுண னாது வியாவகா நிகத்தி லுண்பா மாநந்ததழின் றென்ற*
 பெருநூபு சிபிவி வெள்ளியா மச்சிபிபா விருமணி பென்னவெண் மாநீ
 ரின்பயங் காண துண்புள லென் றேறர் லிவ் மன் மலேதல்போ லந்தே
 வர் ஶன்மா தேவ பசுபதே யறிவு மான்றவ சீசுற முண்ணை
 மாந் துநிற் கயிலைந் தெய்வதப் பிராந்தி வபந்தராய்ச் சாவுகொன் றொதுக்கித்
 துன்றாண் கரகுக சம்பரா ழுண் யய்ப்பாழ் பசுந் காரியம் விளங்குந்
 துதிக்கருந் கயறகண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே

(௮)

மல்குநி சயித்து மண மகட் கணியின் வலகயிகப் புனைந்துபல் ஈடங்கும
 வபுடென் லவனை மருவியின் பரிசுந் மண மகன் யானெளி லவன்வெ
 ழி, மஹாபாபுலியே ழி துறவி ல மல்கு வபுந் துறவி ல மல்கு மாறபா டியது
 ஶிசுமபுக காலிச மனம் புரி ன்வாக ழொநசல வவ்வாணவாடி மலிவீற்
 டொவறவு சய காலிச மல்கு வபு டெய்ய குறாபலித் தமது
 ஶிகும மக மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு
 மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு மல்கு
 துதிக்கருந் கயறகண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(௯)

புணர்வ வென்று மழிவுரு வின்மை யுரி, னட்டா வுண்மைதூற் றுண்பெண்
 றுய்தகுண னாது வியாவகா நிகத்தி லுண்பா மாநந்ததழின் றென்ற*
 பெருநூபு சிபிவி வெள்ளியா மச்சிபிபா விருமணி பென்னவெண் மாநீ
 ரின்பயங் காண துண்புள லென் றேறர் லிவ் மன் மலேதல்போ லந்தே
 வர் ஶன்மா தேவ பசுபதே யறிவு மான்றவ சீசுற முண்ணை
 மாந் துநிற் கயிலைந் தெய்வதப் பிராந்தி வபந்தராய்ச் சாவுகொன் றொதுக்கித்
 துன்றாண் கரகுக சம்பரா ழுண் யய்ப்பாழ் பசுந் காரியம் விளங்குந்
 துதிக்கருந் கயறகண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(10)

1. புணர் - புணர்வு அறியு * என்பது என்பது என்பது என்பது என்பது

மருவியின் பருளுந் தலைவரில லாத மகனிரைக் கைமனைக் கென்றே
 வழங்குவ ரதுபோற் றமக்கொரு தலைவா மறநில நாட்பர மென்றே
 பரிவுற வுரைத்துக் கைமமையெ யெனுமா பாடியம புனைதசுங் கராபி
 பரிந்தொரு தலைவ னுண்டவன சிவனே பசுக்களயா மென்குதனீனூ நானகர
 சிரமிக ளாக மறறைய ராகத் திருநீரின் மெனப்ப னெவனறன்
 சிதைநின் உயமா மனையவன பனையே சேரினறு யவனபவ பாரா
 தூரிதரச சுமத்தி பசுபதே சம்போ சரியவென றனைநரி சூரித்தார
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவ னசோம சுந்தரா சாதரசே கரனே

(கக)

பதிபசு பாச மாசிகா சிபாமுன பகா ி விபிசுகம பிர ப
 பாழ்த்தலை வீழ்த்தப பட்டகு ராவுட படாபலபும பாநகம புரீபுப
 விதிவழி குகனோ த சித்தகடை நானரு வேணங் கராபிசு
 விளம்புநீல கண்டரா லதனை விபகருசய கரா ி வெரியிற்
 றதைவன மலமேற புனவன லா சிசுகினேற கிருமபப னென்றே
 சம்புரின பதமே யாவனோ ியயாச சாதகா சி கெயிற் கபுவு
 துசிசிவ யோகி யனையனே பரம சு கீத நியாகி லெய நூ
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவ னசோம சுந்தரா சாதரசே கரனே

(க3)

நாரத ராசி புகலநாம பிரம நமக்கருள் பவரெவ ிரனமு
 நவிலசன கனபா லுண்டவெலா முண்டி லபபசு பாநகம யாச கொலவ
 காருண வுதவாற தலைவலா சீதா ின ின ிர ி
 லனவிடா யென்று கனோசாகா டுடவ மகமபிர மலசா சய நார
 சாரமில் பவஞ்சு துழன்றறி யொபு ின சார ிர ி சயவாபு
 றகுமுனக் கெனினு மேழையி னு ியச ி காரி ியி ய நறு ின
 தூரியாப புசுமத் தபேரு ளாலை மச சா ியா , வு தமி ின ி
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவ னசோம சுந்தரா சாதரசே கரனே

(க4)

சனகநுண பரமென புணமபல கலெசா க ித்தமெய புணா ி
 சனகனூ யின்வா நகமபிர மகலீகாட சாபுந் தாசியாற தவிசுத்
 தனைகிகா நீல கண்டராற சைவத் த ிநெறிச சாநகசுங் கராபி
 றகுதியில் லெனிய ரெவாகருநீ யுறவன றமியனே னவ ினமிம குயா ிதே
 னனியருள் பிரபு பசுபதி நீயென னவையெலாம பொறுத்தருள் கடமை
 நாதநிற் குரிததே தொன்றுதொட் டெனதே நமமிரு வருக்குமபாந தவியந்
 துனுமுற வினாத முறையுமின னதுவே தொண்டனேற கருளகெனத துசித்தார
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவ னசோம சுந்தரா சாதரசே கரனே

(க5)

கொழியினுக் கஞ்சிச் சிலியின விடுகாட குலைத்தாரக் கண்காதின குலத்தோர
 குணயது பழுதன் றென்றகம் பிரமல கொளுத்திமால் கொல்லி சுக ினொ
 தலைமலசாக் கொண்மா பாடியம் புநன்ற சங்கரர் பகபடே கமியின
 றிணப்புரத் தலினிற் காள்வமுண் டேனின் றனைநீனக கொளுதமால் செய்து
 கலிதலை யெழுத்தை மாற்றிலை யாற்ற ணைநனைலை டெகான் னகத் தெவரு
 நசிக்கொண வேதன் றிலைக கரியா னசிக்கலை முயமசியின் றெறிபிற் [பின்
 றெலைவிலென் றிலையி னெழுச்சினத் துடைத்துத் தய்தருநா டென் றிலெண் டினா
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (100)

தசரதன் சேயுட தூரம்வகித் தசரதக் தகைபெரும் பகைநலக் கென்று
 துணத்தநர் சூனத்ததைச் சார்ந்தசா வியத்தோ தந்தையால் வகிட்டரவ வரசி
 லசைவற சிறுததந் குரைத்தவா சிட்ட மரிமடந் தருமழி யார்டகென்
 றறைதலுய்த் துணரார் களிப்பகாம் பாமென் றவலநூல் புகன்றசவ கரப்பின்
 றிசைமுக ளையு சீடவாழ் குடுவென் சென்றிமிட் கெழைம பெறறித்த
 திறத்தினு னினது கடைக்களேக் ககால் னீனரைச் துரிட்டுப்புரத் தலினுற்
 சுகியிலென் பரம தைனிய ிக்குந் துணைககெனத் துவித்தநா தூய
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (101)

வாசிட்ட மாதி யகம்பிர மக்கோண் மனத்தர்க்கே சான்மலா தப்பாழ்
 மயலுற மடமை தரினுஞ்சித் தாகந மான்பினாட் குயர்சுவா காமமே
 யாசற்ற மாபெண் றுணர்ந்துயிசு கருத்தின் விருத்தமா யகம்பிர மன்புசா
 லாகிசவ கரவொள் முற்றவப் பயலே வையன் கருணையி ளுணை
 மசுற்ற லிபுரீ பிரசன்ன ளுகி வரினுந் மலர்ப்பதம் வணங்கும
 வானவர் முடிசண் மறைத்திடி னுமேயன் வயவகுறக் காண்பதெவ கென்று
 தூசிட்ட கரித்தோற் புயநிலைத் துறித்த தூய்மையோர் கிலர்சிலர் துரிசர்
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (102)

காம்பர மெண்ப்பா டியமுல கிருஞ்சார் நவைபுறப் புகன்றமா சறவென்
 ளுநீர் யொருவ னேபர முத்தி நல்குவோன் மாணமுலே ருன்ன
 னாம்பத விசன்பெற் றிறைஞ்சுவர் மேலு றையகின் றையக்கள வின்றென்
 ளூர்வமு மனைத்தெற் புசத்தற்குன் னருணைக் கலமது கிடைத்தலென் றென்றே
 தேம்புசுக் கரர்நின் றெருகலை யென்றுத் திங்கள்பத் தொருத்திதன் வயிற்றிற்
 சென்றிருந் தவனித் தலைகிழக் காசுச் செனித்தனை யென்றுஞ்சொற் றத்தோ
 தோம்புகா துதற்கண் மணிமிட ருகி தோற்றமு மேற்றமுஞ் சொல்வார்
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே.

விரவிய தூராணை உறையுந் தூர்வெகா வெற்றிவாய்ப்பு சேர்தகா வின்றி
 விளைபவ நிலையாயக தூகமே தோற்றி விரிபவஞ் சத்திவாயன் படுதூண
 பொருவிய வருளி நாயற்குமி தூதவி யுதுதிரு வுளநகொளி னொளியே
 ணுப்தன னென்று உவண்டுசுங் கரரை யுன்கலை யுருவென வென்றேர
 திரிநய னங்கள் களக்கறை கங்கைத் திங்கள்சூ லந்தம ருகமுற்
 நிருவடை யாளக் குறிப்புமுண் டென்று சிவசிவ பேரண்டப் புரட்டாயத
 தூரிசுற மருட்டிச் சங்கர சரிதஞ் சொந்தனா சுமார்த்தவென் பாவந்
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(ககக)

சந்தத மோகா டவியுழன் நெழின்மா தரின்முலை யோங்கவி னடிததுந்
 தாரபுத் திரமாத் தருவுலா யாண்டுஞ் சடிநிதன் விருப்பினிற் சரித்து
 நத்துசஞ் சலஞ்சா ரென்மணக் குரவகை நவைவயில்பத் திமைக்கயிற் குர்தகென்
 னாதகா பாலீ கொண்டருள் சென்று நமந்தசவ கராபட்ட பாதர்க்
 குந்தருள் புரிந்தா ரென்றுமப் பாத ரொண் குகனேயவ தரித்த
 வுத்தம ரென்றுஞ் சங்கர சரிதத் துட்புதுந் துரைததன ருன்சேய
 சுந்தர குகன்சவ் சார்ப்பணிந் தருஞ்சார துவக்கென்பா தகமிது னொலைமோ
 துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(உ1)

பிறர்சார போனீ கருப்பையுற் றுழலப் பெருமைமுன் னூவெலாம் பேசும்
 பெற்றியுபத தூணாரர் கருக்குழிக கிடகது பிறாணை சங்கர ராயென்
 தறைவர்கோ விந்த ராதியர் பல்பா லந்ததருள் பெற்றன ரென்ப
 ரவற்றின்முன் பின்மா துணாதராச் சரித ரணையசவ கரரகம் பிரமச்
 சிறையிட ரொருவித் தைரியத் தூணிற் றிடகுண யாப்புந் துச செவ்வி
 சித்திரம் புயநன் னெறியவென் மனமாக திகழ்புட மனைச்சிலைவ யுடளு
 டொறுமிகு ளறவீற் திருந்தருள் டென்று துதித்துமேற் கதித்ததோர் கிலாகொல்
 சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(உ2)

சியநீ யேசவ் கரரெனப் பகர்ந்துன் னடிதொழு மமரர்மா தவர்ச்சார்ந்
 தடியிலிழிக் தருன்பெற றணையென றாக்கூ சாதுசொல் பாதகர்க் கந்தோ
 வுயவுமுண் டேகொ லணையசவ் கரரீவ் வுலகின்முன் வினைவழி யுதித்தா
 கூழினன் னெறிசார்ந் தென்மணக் கள்வ னுறுபொருள் கவர்பரா தீனக்
 கையலுய்த் தனிக ரிம்புரு முயற்சிக் கருத்தலுய்ப் பலபடச் சூழும்
 கரிசின னிவனை யெங்கனஞ் சகிப்பேன் கழறுசோ ரர்க்கெலாம் பதிரீ
 துய்யநின் வயத்த னாகவே கொண்டு தொண்டனேற் கருள்கெனத் துதித்தார்
 சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(உஉ)

அட்டகித் திகழ்ந மலகந்வேவண் டு னாடுமப் யன்பெனெ றிழித்தைய வரூக்காண
டளித்தநீ யேறவு கரவென்பர் கும்ப ரடியி லிழிக் தவைமுத வாய
மட்டிவா ணவமே வளர்ச் சும்பலி ரெழில்கண் வாய்த்தன ரவரென்பர் சரிதா
மாசறு நீல கண்டர்பா றுய்த்த மாணிட டடகவலிபாய் மடககிக்
கிட்டிமோ துறதழிந் காதுப்பற் றுயந்த கிளக்கி ல ரணையசக் கரர்நின்
கிளர்பதார்ச் சனைக்குப் பேரின்பே யருந்க கிடைப்பிக்கி னாரிவிந் பதம்பான்
றுட்டவல் விலங்காய்ப் பறவைவாய்ப் புலிவான் றுருவுதுண பாற்றிடுவ னென்றார்
கடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௩)

கித்திக ளடமையார் பொருளொனக் கனவுஞ் சிவ்யா ரெந்லைதர் னாடியா
சென்றவாக் கேவல் புறங்கடை காதஞ்ச் சொடிமென நூலெலாந் செப்பும
பொத்துமா ணவமே செழிநூடந் புரியிப் புன்பெறுழி ளாற்பய னென்னே
புனிதவத் துவிநா னந்தநாழ் வருண்மோ புரையிதென் றெரு துக்குசுவ கராயின
பத்தியாற் சாம்ப லையிற் றிருமுன பணிந்துநின் றஞ்சலித் தயன்கற்
பம்பல கொடி யொருகண் மாகாப் பண்புணர்ச் சோழிப்பதென் றென் னுன்
றுந்தியம் புரந்து சித்திலி ணகலைத் துணையென றுலககிணா தூய
கடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௪)

உலகினை மருட்டி வசித்துப்பல் பொருளீட் டிதுதுணை யகந்தைநா டொறுமீட்
டுடன் றுணை யன்றிச் சித்திபே ரின்பக் குறுதுணை யன்டுணை லொ ட்டெரு
நிலைபெறு யோருகானெ னும் லீபந நீட்டமென் றக ட்பியா பாற்கொ
ணிசுழூட ராச யோகமுன் ளை நீத்தசக் கரர்பிர மாதி
பலா துதி நிலையச் சயசய முனிவர் பரவுறப ிரமத கணங்கர்
பாடியா டிடவென் விடையிலெ ம் றினை பாருநற செழுந்தருண் மேனி
சொலபமாக காணப் பெறுவெனெ னெந்தாய லொழுமபனைற் கருவொனத் துதித்தார்
கடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௫)

கித்திக ளடமையோ காடியா ணவப்பெய்த திடபந்த மேயெனல் விளங்கத்
திசையெலாம் யாத நைசமிக் முனைந்து சென்றவண் வென்றியே மன்ற
நதநியே னையர்வெற் றியில்வெறுப் புறநுநயந்துதம் பெருமையே தென்ற
நவிறறுசக் கரரி னுமாபதே கிரிசு நா தநின் பாநறற் றுணையே
கைத்துணைப் பற்றி யென்சிர ளெஞ்சிற் கண்களி லொற்றியக் கமல
கந்தமே மணந்து மாலய னூழி களுக்குமெட் டாதசித் தாந்த
சுத்தவின் படையப் பெறுவதென் றென்று துதிக்குமா றருளிய தூய
கடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௬)

சிதம்பர ரகசி யமமுத லாமம் நிராகுதி யோகமுன் மலயச்
 செவ்விறிச் சிவகத நுவமுப மனியா சிவமகி மாததி சியின்பால்
 விதம்படு தேவ கருமங்கோ தமர்பால் வேண்டிப்பெற் றனரெனப் பொருநத
 வினம்பினர் சிவகோ சங்கர ராகில வ்ருகதமிங் குரைத்ததென் றிடகந்
 பிதஞ்செய்தார சரிதா சங்கரா பொனவில் பெருந்நன பதிதரு சேணு
 பிறழ்மணி சசிரா முழுசகப மலாகை யணிமையில் சிரம்பதம் பிறங்குந்
 சுந்தர நின்பா விலவதொன் றெவெதன ரெடர் மனங் கொன்கெனத துதித்தார
 சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே (௨௭)

சிவகோல யேபாய் வ் கருகதழிக கிடந்து செனிதத்தென் றுரைத்தவீச் சரிதா
 சிவன்பிறத் திலனெஞ் ஞான லுமெங் கணுவென் றெளிவுஞ்சொற் றனாவிரை யாட்டார்
 பவமிது மாயை சங்கர ருருவாய்ப் பவித்ததே மெய்யென்றார் சிவனுற்
 பத்திரொல் வதிலாக கவருச் சுறுமிப் பான்மையால் வாய்மையா ரறியார
 தவநெறி சார்சவ கரணுஞ் சீனசா ருபநற் றுதிகன்சா மீபந்
 தக்கமெப் யன்பா சார்புசா லோகந் தியானஞ்சா யுசமியந் தானுந்
 துவரிதழ்ப் பவானி நாதவிவ வாதே தொண்டனேற் கருன்கெனத் துதித்தார
 சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௨௮)

சங்கராக் சூயாவே யெங்கனும் புகலா சைவயப் பட்டுந்ந் நேரதுஞ்
 சரிந்நெஞ் சொரிந்தும் வர கொளி யாயற் சாற்றியுமாற்றமான முழ்கி
 யங்கவர் பொருவற் புதந்தர் றுப் பலகோத் தறைவரென் பயனகொன்மெய் யறிவார்க்
 கவாபுகல் பரமாத ததனிறி பெய்யிய யாகுமர சங்கரா சம்பீபா
 வெங்கணு ள்றைககோப வ்நீனயே யுதித திடையருத தியானஞ்செய் தென்று
 மிறைஞ்சிவெண் டென்கரு சாரிரம் பிராரததித தெய்வொரு நீன்னரு ளேணுககத்
 துவகமா த்ருகபுந் தபரிபைபு துவமாழி யருளெவெத் துதித்தார்
 சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௨௯)

நாரணன் முதலோர சேவிய்ப்ப பெருநா யருசொலி லீண்டுத் தவம்பின்
 வாரதா தத்தாத திசையா லுணை தாரையு நியாய் பீடு வரங்கொள
 சீருரை சரிநா வபம்மெ பாதையருந் தளிவரப் சங்கரா நினைகருத்
 திருவுடையா நிய நிறந போதற் திருவடி யருசமிப்பச் சுகநத
 மாரநண் மேனிச ராததவன் றுநி யளிப்பவொண் பாசனந் தருநற
 சையபா லேவது குடசங் கரகிர் பாகர பசுபதே யெனக்குச
 ஞாண்மால் கந்த வகனிர் பிரமத் துவமின்றென் செய்கெனத் துதித்தார்
 சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே (௩௦)

* ஞானஞ்சியன, சூயரங்கமுளவன என்னுங் குறிப்பு.

சோமசுந்தரமாலே.

என்னெனப் புகல்வே னினைக்கினுஞ் சுமொ நீசகீ மரரியே யெண்ணு
 மிதுபிர சித்த மாகவு மான்மோ கினியினுற் காமவா தனைமுன்
 மன்னுபே ரொழியச் சங்கா ராயிம் மகியுநீஇத் துறத்துகாட் டினதா
 வழங்கின ரரசன் மனையைவஞ் சித்து மரீஇயதோர் கிலர்கொலோ சரித
 ரன்னசக கரர்நின் வயின்புறத் துயிர்க ளனைத்துமோம் புறநினைத் தமர
 சிலவநீர் மருந்திற் களத்தில்வெவ் விடம்வை த்தகம்புறத் துறாவ வணிறுத்த
 துன்னரு ளொன்றே போதுநின் நிலைமை துலக்கவோர் கிவர்பிற ரென்றார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௩௧)

கலையெனக் கொடங்கி மாயையென் நிலக்கிற் கள்ளுண்டா ரெனச்சிவ னேசுக்
 கர ரென மஹூ யோனிச ராய்ச்சார் காலவர்ச் சேவிப்பான் கணேசத்
 தலைவனா குகனந் திசன்வீ ரன்மால் சதுமுகன் முழற்கா ரெவருஞ்
 சாரங்கநர் முனிவர் பனவரா யெனவச் சரிதஞ்சொல் பதகர்க்காழ் நரச
 ளிலையலா லுண்டோ சங்கர ரமரா நிலைதலை கொடுவிட நினக்கு
 நீன்மணிப் புணை குளிகையோ நாவ னிமிர்கவைக் கனியதோ கரத்திற்
 ரெழுவைற வாங்கி வாயிடிக் காத்திற் றுலகவைத் தனையெனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௩௨)

தாருக வனஞ்செல் கானின்மாயா தீ தத்திரு வுருக்கண்டு புருடோத்
 தமனெனு மால்பெண் ணுருக்கொள்த துணைக்கே சகிக்கொணு மால்சொடு தழுவுந்
 கோருனர் வின்றிப் பன்முறை வேண்ட வுன்பிரா கிருதமெப கமைச்சார்
 வுறினசித் திடுகின் னுருவினுக் கேற்ற வுருக்கொடு தழுவுதும் பின்னென்
 ருரரூன் புரிநீ மோகினி பான்மா லாயின யென்பொன் பகிவா
 ரையசக் கரர்நின் னதிநுதி பூசை யாதியி னென்றுபோ தியதே
 சேர்வில்வீ டிவற்றன் றுருதழி சுராரற் றாப்பய னின்மெனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௩௩)

சங்கரர் பிரம நானெனு மகந்தைச் சார்பினின் றனர்முன ரெனற்குச்
 சான்றுவே றென்கொல் கோவிந்த குரவன் றனைப்பணிந் தெதிர்கிற்ப நீயா
 சிவகுரை யெனநான் பிரமமென் றுரைத்த வெழுச்சியே கிளக்குமா லிவர்பி
 னிறைஞ்சுபு லீல கண்டரைப் பசுநா னியற்பதி சிவனென்றோர் தமமந்தே
 யங்கர முடிவீ லாற்றனின் பாற்றே யளவில் ததுபிறர் சுரர்க்கின்
 றவரொலா முழியும் பிரளயந் தோறு மசலனு யேகளு யமர்தி
 துக்கனே சாம்ப பசுபதே யெனகிற் றுதிக்குமா றருன்புரி தூய
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

சூரவாசொற் பீழி விவாசர்பா துணர்ந்து கூறுபா டியமெனப் பரம
 னுருவிச வேகன் கூழியாக் கவர்பாற் கொளச்சென்று கண்டிடா தெதிர்சார்
 நூரரா யணர்தாஞ் சுத்தசை வத்தி னலனுறா தானரி பேத
 னண்ணுறப் பஞ்சா யதனபு சாதி நலனுறப் புகல்கென வவ்வா
 றரில்கொன்பா டியஞ்சொல் சங்கரர் சாம்ப வளைத்துநீ வகித்திசர் வஞ்ஞ
 னகம்புறம் வியாபி தாயகன் யாவு மளிப்பவ னுத்தளிற் கடியேன்
 றுரிசற வருள்கென் பதுமிகை யென்றுந் தொழுதலே கடனெனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (15.10)

காரண தியான மேமுடி வாக நவில்கெனு நரநரா யணாசொன்
 னயந்தனு சரித்துக் கேவலாத் துவித நவிற்துபா டியத்தையச் சரிதர்
 பாரிய சுத்தாத் துவிதசித் தாந்த பக்கமாப் புகன்றன ரென்றார்
 பரவுசித் தாந்த மென்றசைவ ரும்வேட் பாரென்றோ வனையசக் கரர்பின்
 சாரூடற் றாய்மை யுஞ்சிவப் பேறுஞ் சாரவென் மனக்குடத் தன்பாந்
 தந்துழுந் தின்ப நீர்நிறைந் துன்றூட்டளிர்கண்ணா னத்தெங்கு நிறுத்திச்
 சோர்வில்சத் துவமந் திரபுண்ணி யாகந் துலக்கினே னென்றுனைத் துதித்தார
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (15.11)

புத்தரை யழித்த லாற்பழி தமக்குப் போந்ததாப் பட்டபா தரும்ப்
 போக்கற யாக்கை தீக்கிட னேக்கிப் புக்கசக் கரர்தமை யுணர்ந்தோ
 ரொத்தனை செயினும் பதகந்தித் துய்ப்போன் றிறுமெழீஇ விவாண மொன்றீந்
 கியற்றுக்கென் பாடி யக்கென வேண்டிக் கொண்டன ரென்றன ரிதயம்
 பொத்துமாந் சரித ரீனையசக் கரர்பல் புதர்மன மத்தினன் பார்த்துப்
 பூட்டிநான் மறைவா ரிதிகடைஇச் சோமன் புனிதகற் பகமணி தேனுச்
 சுத்தவா னந்த வமுதறி னுர்க்குத் துலக்குகின் றுரொனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (15.12)

மட்டபா தரைச்செவ் வேளென்றா ளந்தோ பெளத்தரை யழித்ததீங் கறத்தீப்
 படிந்தன ரென்றார் காழிச்சேய் முன்செய் பண்புண ரார்கொலச் சரிதர்
 மட்டறு நூர்வ புண்ணியா சலநல் வழியிறீறென் றமுதழூர்த் தியனேர்
 வயங்குவிவான் சிவனே சுகணசே விதன்மான் மலர்கான் விபுலிருள் மாய்க்கு
 மிட்டனாஞ் சோமன் றாமன வானத் திலங்குமே லானந்த வாரி
 யினீதுமேற் பொலியுஞ் சுமணர்கட் களப்பி லின்பமா மென்றுசக் கரரே
 னிட்டறத் துதித்த துணர்ந்தவர் சரிதர் துட்டகங் கொள்வரோ மறையுஞ்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே (15.13)

கந்தனும் பட்ட பாநர்சாக் கியநூல் கள்ளமா யவருடன் சார்ந்து
 கற்றுணர்ந் தவர்கோள் கடிந்தழித் தனராங் கலியின்வை பவயிதே தமது
 சொந்தசங் காரே வஞ்சித்துப் பயின்று துணிந்தனர் காமனூ லெனும்
 துரிசுதி தெனது விளக்கினர் வேறென் சொற்றிடார் சரிதாசக் கர்பின்
 முந்துசீ ரிராச சேகர னிதய முளர்மா நகரிற்கை வலிய
 முதல்வன்வீற் றிருப்பி னுற்பத தரும் முற்செலும் பாவங்கா மாதி
 தொந்தரீங் கிடுளு னுனத்தோ டதிகள் சுபலந தருமெனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே

(1௩௬)

சங்கரர் சிவனே வீசராய்க் காசிச் சார்விச வேசனை யுணராத்
 தன்மையென் விலகச் சொன்னதென் வியாசர் தமைத்துரு வியதென்கர னுதென்
 னிக்கிவை முந்லா பாசமொன் றும்மோர் விலாமலெவ் வுலகினு மிவைபோன்
 றிராதபொய் யெலலாம் வருந்துபு தேடி யிணைத்தொட்டி வைத்தனர் சரிதர்
 தகருந் குதவா தொழிதலோர் கிலாச சங்கரர் புத்தியந் திரத்தாம்
 சாற்றுவாக கடத்துன் சரித்திரா முதமென் றன்கவிக்காற்புருந் துளமாந்
 துங்கடி, மயிலன் பாம்பயிர் பலகிற் றாப்பிட்ச மின்றெனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(1௪0)

வேண்டிசங் கரர்க்குப் பட்டபா தருநின் பாடிய விவரணம் விளம்ப
 விதரிபா மதமெய் வயம்வலி காமக் குரோதமுன் வேண்டியின் னவையெந்
 ளீண்டில யென்ற தாயுங்காற் பாடி யஞ்செய்சங் கருக்கின் னவையுண்
 டென்பதோர்த் திடுளன் பரமென்பா டியமு மிலக்குமிச் சங்கரர் யின்முன்
 பூண்டபா தகந்தீர்ந் தருட்செல்வம பெறநின் பூசனை துதிவலந் தியானம்
 பொறபத வணக்கஞ் சிரவண மென்றும் புரிந்தடி யேனுய வாளை
 தூண்டிக வீண்டோ னம்மொரு கணமுந் தன்னிடா தருந்கெனத் துதித்தார்
 துணைத்தடவ் தயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(1௪௧)

வினவிய பட்ட பாநர்சங் கரர்க்குன் பாடிய விவரணம் வேண்டின்
 விரவுந்ரு சீடன் மண்டனன் தருநீ வென்றிடி லவனையெவ் வுரு
 யிலைவுற வென்ற தாமெனல் வென்றி யேவிழை செருக்கொன் றுணர்த்து
 மிலையர் தூர்க் காதிப் பிரியனீ காமபீ ரியவகழ் தைரிய வரண்குழ்ந்
 தினயவின் திரிய துவாரம்வித் தியாப தார்த்தந் ருணங்கனாம் பவங்க
 ளாதிமெய் பொருளு நிறைந்தவென் னுள்ள மாந்துருக் கத்துமெஞ் ஞான்றுந்
 துனியந நீவீற் றிருந்தருள் கென்று துதித்திட வருண்மது ரோச
 துணைத்தடவ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(1௪௨)

மண்டனார் மனையெய் கெணவிராய் வினைய்ச்சென் மாண்புசந் கார்சிவ னென்பார்
 மருள்கற் ருதா கிராத்தணை பசலில் வன்கத வடைததபின் வாதிற்
 கொண்டலுக் சத்தா லமையமோ ராதுட் குறுகிற்றே வெறுவமோர்க் காநா
 கோதற முற்று நீத்தவ ரெனவே கோடலெ னனையசந் கார்பின்
 பிண்டறு மாதி கிராதனீ கிரிச வேட்டைக்காந் காங்குற வேண்டா
 மிகுமத மோக மார்ச்சரி யாதி லிலக்கினந் துதைஇப்பிறக் கொண்டைத்
 தொண்டனென் மணக்கான் வேட்டமே சபலந் துன்னியிந் கமர்ந்தரு னென்றார்
 துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (சாந)

அகம்புக லுஞ்சை யினிவியா சர்க்காற் றருச்சுனை கண்டபின் னுத
 உடுத்தது பழுதிச் சமயமென் றெருருவா தணியவா தூக்கமே யகந்தை
 திகந்தமும் விளக்கு சங்கர ரண்டிற் சிறந்தமைந் தென்னுளக் குகையிற்
 சீர்த்தமான் கரந்த கயேந்திர பங்க செறுவியாக் கிராசுர நாச
 சகம்பர வுயிர்கொல் கிரிசமாண் புறுபஞ் சானன வெண்டிரு நீற்றின்
 சவியொளிர் மேனிச் சிவகண்ட ரவமன் சார்ந்தவீற் றிருந்தன வரத
 சுகந்தரும் பீதி யெமக்கினி யேதென் துதிக்கினி தருண்மது ரேச
 துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (சாச)

சயிமினி வியாச ரிருவரிந் குளரிச் சமயமே ஈமககு வாய்ப் பென்றே
 சங்கர ரணிததாயச் சார்ந்தன ரென்ற சரிதரவ் விருவர்தஞ் சார்புற்
 நயர்வகற் றுவரென் றடுத்தவுட் கருத்தை யறைந்தில ரனையசந் கார்பின்
 னையவென் மணமாந் ககசிகா மணிநிற் கலம்புறத் தலைதல்வீண் விடுக
 வுயர்மறைத் தருவிற் சந்தவண் கிளைக ளுபரிட சிகையுலாந் துவிச
 வொண்ககா கிருத நித்திய மாயின் புறுத்தமு தார்ந்தபல் பலத்தாய்த்
 னுயரிஸ்சந் கரண்பூம், பா தபஞ் சரத்திற் றுணைந்தமா கெனகிளைத் துதித்தார்
 துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (சாரு)

சங்கரர் வரக்கண் டெட்கிருந் தெதிநீ சார்ந்ததென பொருடரு மியுற்சொற்
 தருகுதா முண்டி யென்றமண் டனாக்கெண் றிலைகளம் வரைமழித் ததுவென்
 றங்குணர்ந் தாக ளான்முண்டி யென்றே யுரைத்துவா லியமத விடம
 முள்ளன விளக்கு சங்கர ருளமா முயர்மரா ளத்தனி யரசே
 யங்கிரி சாநாந்நாங்கிரி யாய வணிககத் தருண்வென் ளொளியே
 யலிர்பரப் பாம்பெண் சுதைதியிற் தொளிர்செவ் வரதன நிரைத்துய ரமிச
 துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (சாசு)

உன்றில் மழித்தல் வினையதன் நிவணீ யறுவழி வினையதிக் கிடமோர்ந்
 துரைத்திலை யெனமண் டனர்வழி வினாவி னுவ்வழி யெவ்விறை யுதவிந்
 நென்றசங் கர்பி னமைந்தரு ணெறிசார்ந் தீசபா வுணயெனும் வசந்தத
 தியைந்தவென் மனோத்தி யானத்திற் பவமா மிலைப்பழுப் புதிர்ந்தபுண் ணரியமா
 மின்றளி ரன்பாங் கொடிகுண முகிழ மிருஞ்செப வாக்கலா கிரியை
 யெனுமண ஞான முதானந்த மதுயிக் கெழும்பெருக் குயர்சிவ ஞானத்
 துன்றுதண் பலமன் விருத்தியா யென்றுந் துலங்குகின் றனவெனத் துதித்தார்
 துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௧௮)

வழியெது கூறிந் நிறையெனல் வினைய மண்டனர் முண்டைநின் றுயென்
 வாய்மையே கூறிந் நென்றனர் பொய்மை வருங்கொலோ விதியுரை வழமோ
 பழியறச் சீர் சொல் பவர்களே சரிதர் பகர்முக மனின்முறை பிறழார் -
 பரமனே யெனவோர் சரிதர்பல் லாண்டி பறையடித் திடினுமென் பயன்பின்
 றுழுவுசங் கரவென் னிதயவே திமகீ சதானந்த நீர்நிறைந் துயர்மா
 தவர்சார் மறம்பு யங்கொடு தெளிந்து சத்துவி சாசிரு தஞ்சார்
 தொழுசிவத தியான வரதடத் துறைதி தோயல்பல் வலத்தெனத் துதித்தார்
 துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே (௧௯)

நின்னுடை யன்னை கைம்மையென் றுண்மை நிகழ்த்துமண் டனர்க்கெரி ராக
 நினதுதாய விதந்தென் றுரைத்தில தோவந் தெறியென விறுத்தன ரின்த
 மன்னையா ரியையாப் பிதாசிவ குருவா மவர்வயிற் சிவன்பிறந் தனன
 மறைவது காந்த புராணமாஞ் சரித ரளப்பறப் புறட்டினர் பயனின்
 நின்னசங் கர்பின் னுணந்தா முதபூ ரிதசிவ பதமலர்ப் பாத்தி
 யினிலெழீஇத் தைரி யக்கொளு கொம்புந் நென்மணப் பந்தரிந் கிளைத்துத்
 துன்னுயா சற்றே ரன்பெனுங் கொடிநந் றுப்பலந் தருசெனத் துதித்தார்
 துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௨௦)

வாய்மைதாங் கூற வீண்சொல்சங் கரரை மண்டனர் வெகுண்டனெந் கன்வாய்
 மடுததிடப் பட்ட தோவெனும் கருத்தாந் சராபிதா வென்றனர் வாய்மை
 யாய்மைவிட் டிதுகள் வெண்மையே பொன்மை யன்றென விளம்புசங் கர்பின்
 னவிர்சந்தி கால மலர்ந்துவண் சுருதி சிரத்தலா திட்டித் தமகித்
 தாய்மையார் பிரேம பிரமரா பிராம சத்துவா சளுவினக் கச்சீர்
 சார்ந்துபோ கீந்தரா பாணவொண் சுமண சகலபூ சிதசிவா விங்கத்
 தூயபர்ப் பதமல் லிகார்ச்சுண லிங்கந் தொழுவவென் றமைத்துணைத் துதித்தார்
 துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௨௧)

பல்வலம் நீர் வற்றிய சிறுகுண்டு.

கன்வண மறிதி முண்டி நீ யெனச்சங் கரர்வண மறிவனீ கள்ளின்
 கழிசுவை யறிதி யென்றிவ்வா ராகக் கருதுபந் பலவுரை யான்றே
 ரென்வண புகன்ற ரிவர்பினர்ப் பிருங்கி யின்புற நடின்கரி மதங்கொண்
 டிலங்குமா தவாசை யெய்தினா தஞ்சார்ந் தெழின்மகா சிதவுருத தாங்கி
 யோள்வண மதனா தரக்கீட னாகி யொளிர்சம னேவண சுபக்க
 முநீ இப்பருப் பதஞ்சார்ந் தும்விபு வாகி யுறுபிர மராதிப சிவனாந்
 னுள்வண மான்கை வண்டென திதயாம் புயத்தமர்ந் தருள்கெனத் துதித்தார்
 சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே .

(ருக)

வம்புரை யளப்பின் றுரைத்தசங் காரை வணங்கித்தஞ் சிராத்த பூசனைக்கு
 வரித்தன ராமண் டனர்சந்நி யாசி வர்ச்சித சிராததமாண் பழகே
 சம்புதண் கருணா முதம்வரு டித்துச் சாரகன விபத்துவெப் பொழித்துத்
 தக்கொரு னோட திகன்பலித் திடற்கா தரபுநர் வேண்டல்பெற் றிச்சா
 கம்புனைந் தன்ப ராயநிர்த் தனகே கயக்குழாக் களிப்பவெற் படிததுக்
 கலின் றசை சடாமண் டலங்கொளு நீல கந்தர கந்தர நினையே
 துன்பிலெண் மனச்சா தகம்விழை மெனப்பின் றுதித்தன ரீனையசங் காரே
 சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே .

(ருஉ)

மண்டனர் மனைமுன் றனிச்செல்சங் கரர்பின் மாணவ ராயபல் லொர்கள்
 வதியிடம் விரைந்து றழைத்துடன் புருந்த வாதமாண் போதலென் னிதன்மேல்
 விண்டல சிகிவெம் பணிந்திர கலாபி மெய்யன்பாக் கருள்பிர ணவமுன்
 விளம்பலிற் கேகீ கானிவெற் புதய மேகமே தேகபார்ப் பதியைக்
 கண்டெழு களிப்பா னருண்டம் புரிநூவே தாந்தவய யானத்துக் கவினக்
 காதன்மிக் குலாவு நாதனா நீல கண்டகே கயத்தையுட் கொண்ட
 தொண்டனெவ் விடக்கு மஞ்சிடே னென்று துதித்தன ரீனையசங் கராபின்
 சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே .

(ருங)

தனிமையிற் சார்ந்து கலம்புரி இச் சிராத்தத் தருமுணந் கிணங்கியுண் டுடன் மண்
 டனர்க்குஞ்சொல் லாது மாணவக் குழாத்தைச் சடிநிகொண் டிற்றசங் கரர்பின்
 புனிதந் சந்த்யா காலங்கார் காலம் புகல்விண்டு கரமுழு வெல்லியம்
 புதவொலி புதரம் பகங்களசஞ் சிலைகள் பொய்யறு மன்பர்கண் ணன்பே
 கனியுநீர் வெள்ள மழைசுவை யுள்ளக களிமயிற் பேடெனக் கொண்டே
 காலமு மொருவா நடம்புரி நீல கண்டவண் சேவற்கே கயத்தைத்
 துனியறத் துதிப்ப லெனவவர்க் களித்த தூயனே மதுரைநா யகனே
 சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே .

(ருஊ)

இவ்வகை ஆகம் எனப்பிரிக்குக

சுககார பிரம மொன்றதே நித்தஞ் சாரதரு மனுகியஞ் ஞானக்
தானமறைப் புற்றாக கிப்பியில் வெளளி தக விரிக் துவகெலாக தானையப்
பொங்கொளி செய்யும் பிரமஞா னத்தாற பொன்றவஞ் ஞானமிப் பவஞ்சுப்
புகவொரீடுப் பிறப்பற் நிலவகுதா ஞதல புகன்முத்தி யென்றுவா துரையச்
சுககார் முதலவ வளப்பிலி வேத சானவன பருககருள் வடிவ
ச்ச்சிதா னந்த முச்சக பால தாண்டவ சடிசிவ யோகா
துவகமா தியேய சம்புவென் னமரீன றுணையடிசு காகெனத துதித்தா
சுகப்பெருவ கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரீனே

(௫௫)

பிரமமொன் றேந்த தியம்பிறி தென்றும பேச்சிலை யென்றன ரின்றேற்
பிறகுகிடா வுண்டே வழிநீதிடா வுண்மை பெருமறை சிவாகமா திகண்முப்
பொருளுண்மை யுணாகத வற்தினு மேகம புகல்வதொவ வாடுதனு முணர்ச்சி
புனிதநின் னருளி னனறியுண் டாககொல புகனறவச சுககா ருன்பே
ரருளிளித தியடுணை குணன்புர கரனசி வாபடி யாறியில் வறகதா
னனபாசெம மனத்தன மாயகா ரியலோ காடுதன றுண்டவன் சடேசன்
றுரியனுசு காகென னமவெனப பராயமெய துணிரா துனைப் பணிநீதிட வளித்தாய்
சுகப்பெருவ கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரீனே.

(௫௬)

இயம்பரும பிரம மலித்தையான் மறைத தென்றுரை பாதக வலிமுற
றிரித்தருள புரியப் பெற்றசுக கராமுன் னிகழ்ச்சியுந் திகழத்தியாவ கிறைவ
நயந்தூங் டொறுமென னுகரமோம புதறகே நலிபொரு ணைசையுரீ இ யநதோ
நணனுபு பவனாக கருதிவீ னாக நாற்றிசை கருநதிரிக துழன்றேன்
பயன்செயரின் பூசை யறிகிலே னையுரீ பரவுசா வாந்தரீ யாமிப்
பண்பினைற் புரகுகும பாககியம பெறறேன பண்டுசெய தவத்தினு ஒன்னா
சுயம்பிர காச சொரூபனே நாயேன றுரிசுறுத் தருணமது ரேச
சுகப்பெருவ கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரீனே.

(௫௭)

தன்னொளி யாலெப் பொருளுமெஞ் ஞான்றுந் தான்வீளக் குவதலான மறைப்புட்
சருவஞ்சு தாதி யெண்குணப் பிரமஞ் சாருமோ வலித்தையுண் மறைந்து
பின்னுபு கிடப்ப தாலியே யதையே பிரமமென் றெழுபச ஞானப்
பெருமிதஞ் சிவஞா னத்தையோர் காலும் பிறக்கிடா தகம்பிர மககோ
ளின்னில யாருதென் றுணாந்துசக் கரரோ ரிரவிமுற் றிருளிரித் திலங்கு
மிரவிபல் கோடி யொளியிலோ ரொளிய னிருளிரித் தருண்கிலை மெய்தாய்
துன்னிருளநீ தோன்றலே போதுந் தோன்றலே யென் னபின் றுதித்தார்
சுகப்பெருவ கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரீனே.

(௫௮)

பிரமமொன் நிப்பி வெள்ளிபோற் பவஞ்ச பேதமா விரிந்தது பிராந்தி
 பேசின்மெய் யலவென் றனரிரு நிறமோர் பெற்றியால் வெள்ளியென் பிராந்தி
 மருவலா முருவொத் தொன்றினென் றல்லால் வகைபல வாமய லுறாதோர்
 மாண்பிர மம்பல் வடிவல கிலாப்ப லஞ்சமாத் தோன் றுமென் பதுவீ
 ணுரையெனத் துணிசவ கரானக் கோகஞ் சாதகஞ் சகோரமொன் கமல
 வோடைவெங் கதிரோன் முகின்மதி கீளாநா டொறுமவிழை வுறலினென் ணுள்ளரு
 சுருதிநா யகனே பசுபதே நின்ருட் டணையைய விழைமெனத் துதித்தா
 கூகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௫௯)

ஒன்றென்றிப் பிராந்தி யுற்றதப் பரமா முதற்கஞ்சி யதற்குவே றுளதென்
 றுரைத்திடி லேக வாதப்பாழ் நியம மொழிந்திடு மதுவ வகாரத்
 தென்றிடிற் பரமன் றென்றிலா விடத்தலெ தெய்துறா தித்தனை யிடர்ப்பட்ட
 டிசைப்பதே னிசைத்து நிலையுற தெனச்சங் கராபெரு நீரிலீர்ப் புண்டோன்
 சென்றிடு பதிகன் மழைநனை வோன நிதிவறி யவன்மத் தினைவோன்
 சீதபீ டிதன்கோடி டின்னிழன் மனையில் லறவன்ருட் மிகன்சுடர் தீயைத்
 துன்றுற விழைதல் போற்சிவ பதத்திற் றே ய்தியென் மனமெனத் துதித்தார்
 கூகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௦)

ஏகமே யெனவல் லுடம்பனிற் பற்றி யிடருற்று மதிதமாம் பிரம
 யிருண்மறைப் புற்ற தென்றுபா தகஞ்சார்ந்தேகவா தத்தினை யிறுத்த
 ளாகமா யிருளொன் றுடனிரண்டாக்கி யலக்கணுர் கலக்கம்விட்டருட்சார்
 படுத்தசங் கராதன் பீசமு சிகள்கு லாவகனை லதைநதி விரிபல்
 சாகையக் கோலம் பசாசத்தன் பதிரீ டருவுத திகளோச்சார்ந்தாங்குண்
 றுளிலென் மனஞ்சார்ந்திருக்குமெய் யன்பே தருகென வருளிய தலைவ
 சோகமுற் றெழுதித்தெண் றுகமுற் றளித்துத் தூய்தருள் கூடல்வாழ் சுடரே
 தொழிற்குற்றும் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௧)

இயல்பதாப் பாச நீக்கமார் பிரம யிருண் மறைப்புறுவதெக் கந்தோ
 வியல்பதாப் பாச பந்தமார் சீவர்க் கிசைத்ததை யதன்றலை யேற்றிச்
 செயலில்லீ வானா சிவபா மான்மாத் திதழ்த்தவுஞ் சுருதியொன் றென்றே
 செப்புசங் கராய் னன்பஹஞ் சிசுவைத் திருந்துமன் பென் னுமா தானின்
 னுயலருள் பாவ னாபரி யுங்கத் துய்த்துக்கண் னீர்முழுத் குபுநீற்
 றுடன்மணிக் கூப்பு முருந்நிரின் மலத்தூ சுடுத்துவாக் காயசங் கினிலுன்
 றுய்சரி தாம னார்த்தியாய் புலனென் றுதிக்கினி தருண்மது டிரைச
 னெயிற்சுறும் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௨)

கூகப்பெருங்கரை. 1. தொழிற்கும் கூன் னும்துறமை தொக்கவா 2. துய்யுடையுட்கு

ஶ்ரீபதி பாச நிக்திய மேயெப் பாங்கினும் விளக்குப் பிடதம்
 பலவுள வலித்தையாவரிப் புரையு பரிடம்புற் கலபர மேயா
 மிதுரிச மெனத்தேர் சங்கரர் மார்க்கத் தியங்கித்தேய செருப்புற் கூர்ச்ச
 மீசரின மேனிக் கினிதபி டேக மிரங்குவாய நிறைநநீ ருமிழ்தல்
 புதியரை வேததி யஞ்சிறி தெஞ்சுப் புசித்தவுண் கவளமா கின்ற
 புனிதமெய் யன்ப சிரோட்டார கின்றார் புனமடு வனசரா பரம
 துதிதரு பத்தி யாதுசெய் யாதென் துதிதர மறிதருந் தூய
 தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே. (௧௭௩)

சிதரணி லசீதராஞ் செகம்விரிந் துளதாச் செப்பியிச சிறபாத பினுக்கத
 தீவந லிவாதத மாவுள தென்றச் செப்பலா நமமென நிகழ்ப
 புக்தாரைஞ்ச் சுவேதாச் சுவதாஞ் சிகையே பிருகச்சா பாலகை வலியம
 ஶ்ரீபதி பாச வாசிய மாதி பேசமெ யோர்கிலா மயங்க
 வைவதநர கராநின் மெல்லடி மறலி வல்லூரத துதைததல் வங்கிலி
 மலேமுய வகன்மீ துறல்சார் முடிகண் மருவனமுந் கிஞ்செயற் றீனய
 தததமெல லகுககென் மனமெனு மலர்ப்பா னுககெகா நருமெனத துபுத்தா
 தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே. (௧௭௪)

இந்நி னுன் மறைப்புண டசுததுல காருமிதுபர மாயிரு ஶீவதி
 யிரி ஶ்ரீபதி பாச ஶ்ரீபதி பாச திடல்பே ரின்பமாம் வாநம் திதுவே
 செந ரின மண டனரை வென்றதாஞ் சரிதா செப்பு வுநாப்பு வதவரே
 கீவதா தித தருந் சாரந தனையசங் கருண் நிருசுதொண்டாக காணின் பைய கூற்று
 மரியமா புலகத துவேருண் டமை யவாவந் திறைஞ்சுபு முடிமணிச சடாக
 விலக துரீ ராஞ்சு னஞ்செய்வர் முதநி யின்பமா திதுகுறத தழுவு
 துரியநின் டொண்டாக கரியதே தென்று துதிதருமா நருணமது ரேச
 தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே. (௧௭௫)

மண்டனா தமைவெண் தகம்பிர மககோண் மதிநீ று மகிழ்ந்தன ராம்பின்
 மலேயவள வினாவுக் கிறையின்றித் தவணை வழங்குகென வேண்டின ராமா
 லுண்டவா தும்பின் வென்றன ராமிய வுரையென்ற மலேயசங் காரிய
 வுலகெலா மளிக்குந் தலைமைநீன் பாற்றே யுலகில்யா னொருவனே யுளளங்
 கொண்டிடா தெளிவியன் பிழைபொறுத் தென்று கொண்டருள் புரிசுகனத துதித்தார்
 கூடல்வாழ் மூதலே யேடல ரிதழிக் கோமளத் தாமவான் குடிசை
 துண்டவெண் பிறைசேர் வேணியெய் பெரும தொண்டனென் துரிசறுத் தருளாய்
 தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே. (௧௭௬)

சென்றுசங் கார்மண் டனர்மனை புகன்ற சித்தச னூற்பெரு வாதந்
 செயநமக் கந்தூ லுணர்விலே யேயென் செய்துமென் றெங்கணுந் திரிந்து
 நன்றுண ராக்கா முகர்செயல் பிடித்தி ராசபத் தினிகணுந் துவரை
 நவையுறப் புணர்ந்தே யுணர்ந்துவென் றகந்தை நண்ணியு மனையர்நின் னருளான்
 மன்றபல் விதவா னந்தநித் தியக்கண், மழைபுள கிதமுதல் வயக்கு
 மாண்சிவ போக நிலையதாய் மோக்க வாஞ்சையர் சூழ்வதாய்ச் சிவமே
 துன்றுபா வினையே சரணென வடைந்தேன் றுரிசினே னெணுந்துநிக் களித்தாய்
 தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (கூ௭)

ஐயவென் சொல்கே மைரக வேந்த னுவநீந் குடல்புகூடத் தம்மெய்க்
 கரண்புரீஇக் காப்பச் சீடரை நிறுவி யரசபன் னிகளுட ளொருவா
 தாய்வில் காமத் தழும்பியவ் வுடநீ யுற்றதோர்த் திடப்புகுஞ் சீட
 ருணர்த்தமக் குறிப்பு முணர்வற, லிருந்தா ருத்தகு சங்கரர் பின்னாண்
 மையணி களநின் றிருவடித் தோழும் வசிக்கன வரதமின் பமுதம்
 வழங்கீந் தருமப் பயனதா யொன்றாய் வயங்குமென் பத்தியாம் பசுவைத்
 தாய்வீ தளரா வணம்புரந் தருளென் றுநிக்கருண் மதுரைநா யகனே
 தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (கூ௮)

அரசபன் னிகளைப் புணர்ந்தமர் காண்மெ யங்கியுற் றெரியவு மறியா
 தடுத்தவ ருணர்த்து குறிப்புமோ ராம லகங்குகள் வெந்தழி யவநி
 விரைபணி மையிற்றத் துவமரி சீடா விளம் பிட வையசெம் துநர்போன்
 மேற்றெளிந் தரச னுடலொரீஇத் தமது வேகுமெய்ப் புருந்தசக் காரைப்
 பாசிவ னெனவே பரிபவ மயர்ந்து பகர்பவர்க் கினியறை வதையென்
 பசுத்துவங் களங்கஞ் சடத்துவங் குடிலப் படர்ச்செயென் பாணரி னனைய
 துரிசின் மர மதியோற் கோடிபென் றிறைஞ்சித் துதித்தன னனைசயச் கரரே
 தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (கூ௯)

அமரக னுடல்புக் கிடையறக் காமத் தழும்பிய துலகெலா மறிய
 வமரக மெனவோர் மதனனூல் செய்தா ரங்கியி லெரியுடற் புருந்து
 நிமிரொணு தினைந்து நாராயைத் தொழமுன் னின்றது கைப்பற்றித் தூக்கு
 நிலையினக் கராவ லம்பமென் றுதியா னிகழ்வுறக் காட்டுசங் கரர்பி
 னமிதந் பலதன் பிரசன்ன மூர்த்தி யரசசே கரன்சக ததீத
 னும்பசு பதியென் மனத்தில் வீற்றிருத்த லாலகம் புறத்தொண்டாற் றிடநான்
 சுமுகனாய்ச் சொலப னுகின்ற னென்று துதித்திட வருன்புரி தூய
 தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (கூ௦)

கீடராம் பதும பாதராத் திகமுற் சிந்தைவா சனையினால் வேந்தன்
 தேவியர்ப் புணர்த நீமையென் நிதமே செப்பவும் பிரமஞா னிகட்குக்
 கேடுறா விதிவி டேதமு மின்றெங் கினர் துற வீனமின் றென்றே
 கினத்துபு காமப் படுகுழி யாழ்ந்தெக் கேடுஞ்செய் வாரகம் பிரம
 தோடொன் றெவர்க்கும் விளக்குசங் கரர்பின் சுபுத்திமான் வணக்கவி லன்பார்
 தூயநாண் புட்டித் தியானபா ணத்தாற் றொடர்பவப் பகையறுத் திந்து
 சூவின் புடனித் தியவருட் செல்வந் தோயகின்ற னருள்கெனத் துதித்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௭௧)

சகமய லுற்றார்க் கலதகம் பிரமச் சார்பினர் பிரமகத் தியாதி
 சாற்றரும் பவம்பல் கோடிசெய் யினுமென் றுழ்வுறார் கண்ணொப்பச் சியரை
 மிகவிழைஞ் கலந்தும் வெறுப்பட் டிலன்முன் விச்சுவ ருபனைக் கொன்ற
 வேந்தன துரோமத் தினையும்புழத் திலுதவ வேதியப் பரிபெய்ன்ற ரதுபின்
 றதுபரி காரத் தழிந்ததோர் கிலர்கொல் சங்கரர் பின்பெவர் தமமாய்
 சம்புதா ணிதிபா வனாஞ்சனத் தாலீ சன்றிரு மந்தரசா தகத்தாற்
 சுகமுறக் காண்பா ரவர்கிரு தார்த்த ரெனத்துதித் தின்னரு டோய்த்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௭௨)

இந்திர னசுரர்க் கஞ்சியே துறப்ப வெண்ணின னுசைமுற் றிரித்தன்
 றென்னுமெய் யுணாபொன் னரசிய னிலைநதற் கிசைத்தகா லோசித நிலைத்தா
 மந்தநான் முதற்பல் பத்தநா லுலகெ லாமயக காற்றல்போ தாதா
 வமரக மதநான் மங்கையர் கலப்பே யரியபே ரின்பென வறைந்தார்
 மந்தகம் பிரமக் கோட்பிணிப் பெதுநா னவிற்பிடா தினையசங் கார்பி
 னன்னெ ஞ்சமேசே தரன்களி ருயுந ணுகொணைத் திருவடி நளினன்
 தொந்தமின் மோக்கம் வினோநில மறையே தொழுவிறைந தடைகெனத் துதித்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௭௩)

பழுதிது வென்ற பதுமபா தாரையோம் படுத்தவோ தியபல விருக்கப்
 பரவுகா மாரி யஞ்சுமோ மதற்குப் படிநமக் கின்றென வேகித்
 தழுவின் பழுந்தித் தம்மெய்சிப் பட்ட தாமுமோ ராதுகஞ் சீடர்
 சமிஞ்ஞையோ ராது தத்துவ மசிச்சொற் சார்பிலே னுற் தகன்ற சங்கரர்பின்
 முழுமுதற் பாரின் னடிக்கம லங்கண் மூடனே னுளத்தி னுசாதி
 முடையழித் தருண்மா மணங்கமழ்ந் திலங்கி முதந்நர வருள்கென மொழிந்தார்
 துழவமாற் கரியாய் நின்னருட் பெருமை சொல்வதென் கூடல்வாழ் சுடசே
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௭௪)

இருவினைத் தொடர்பின் செமக்கிலை யதனா லிவ்வுட லேமடந் தையர்ச்சேர்ந்
தின் பமார்ந் துறியும் பழுதிலை யுலகத் தின்பொருட் டசன்றவ ரொழுக்க
மரபுகாத் தயலோ ருடம்பினாற் கலவி வகையின் றணர்வெலன் றுரைத்து
மறுத்திடப் பதம பாடினான் செயவர் மாணவர் மறுத்தில ரவர்தம்
விரதமாண் புண்மை யுணர்வார்மே ஷ்வர்நாம் விளம்பெலன் னனையசங் கர்பின்
விடையிவர் பரம விசித்திர கமண வேகவிங் கிதத்தவென் மணமார்
தூரகநிற் கிதமேயிவர்த்தருள் கென்று தூகிதர மகிதருந்தூய
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௪௫)

மண்டனர் மனையை வென்றதென் சமழ்ப்பே வாணியா மனையனே வணங்கி
வயம்பெற வருள்கென் றிரத்தேவண் டெற்றவ வரம்பெறு சரிதமே வயக்குங்
கண்டனங் கலியின் வண்டாமென் றுலகங் கழறிட மங்கையர் கலவிக்க
கடற்படிந் தாகுழ் வலியினு லெழுசங் கரரெவ னுளத்தடஞ் சிவன்றூர்
விண்டலத் தன்பு முகில்பெயா னந்த வெள்ளா தா னிறைவுறு மவன்றன்
வினைப்பவப் பரிாகண் முழுநூற் பபனே வினைக்குமுற் றுறுமெனத் துதித்தார்
தூண்டவெண் டிவகன் கங்கைநீர் கொன்றை துதைத்தருள் விளக்குசெஞ் சூட
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௪௬)

மண்டனர் மனையா ரியையச்சா ரச்ச வதத்தூசி புரிந்துபின் மததூல்
வாதிவ்வென் றவனா ன் னுடமிடத் தமரும் வரம்பெறீஇ மண்டனர் துறவு
கொண்டபின் பதியை யிழந்தமங் கையரிற் கோலத்தா பதநிலை யேமேற்
கொளாம வடனைச்சக கரர்நிறு வியதாக் கூறுமாண் பழகிதே யவர்நின்
வண்டுணை யடியே விரகினி* போலென் மனநினே இச்செபதியா னுதி
வகைபுரீஇ மோகித் தினைகின்ற தருண் வழுங்கியின் பருள்கென வழுத்தித்
தொண்டிறை நிலைமை விளக்கினர் மதுரை துலங்கவீற் றிருந்தருள் சுடரே
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௪௭)

சீட்பற் பலருட் பதமபா தரைமுற் றிகழ்ப்பன் னுட்கொள்சங் கர்பின்
சிறப்பமண் டனர்க்கொண் டுரைதம்பா டியக்குச் செயல்வப்பப் பாதருட் புழுங்க
னாடியே னையர்சொல் வனவுநோக் கார்முன் னயப்புணர்ந் திரிந்தனர் பாதர்
நணியமற் றவரும் விசுற்பித்தா ரிவைமு னன்குணர் வாருண்மை தெளிவர்
கூடுசங் கரர்நின் பணிரணி பயின்று கோதகன் றிதக்கனபெற் றமமந்து
குழையு மென் னுளத்தை வரகுண மதனாற் குலப்புது வதுவெனக் கொன்றை
சூடிய பரம கோடியென் றன்பிற் றுதித்திட விதித்தருள் சுரேச
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௪௮)

* வீரகினி - தலைவற யிரிந்து காமவிதூரமுறுபவன்.

அகம்பா மகமிக் ககாம்படி யாதிவ வவனிமுற் றூர்வமுற் றேழுடி யகநகை ராம விநகக லனறியுஞ் சீட ராங்கீனூர் பலருமவ வாறிச் சகம்பட நா வபற் பலசெய ளுநகித தாமுஞ்செ யிடையற ஆதகஞ் சாற்றரி குகிதா வனையசங கரநன றுளடி ம்வாமன மலாசார மிநுமாரி சயகதா ளிபிரு துளத்து அவமமறல் கன்மலை மாப்பிவ் வினாயினி ளுரைசாத னுணியுனி வருந்து வினையினென் கட்டுகதிர் காட்டிற் சுதமபெற வருடி யிதஞ்செய்வல் சம்போ துணைந்தருள் கெண்றுபின் றுதிததார் சுதாக்கருள கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௭௬)

தாய்தக னமுதகாஞ் செயலிழைது மகததீத் தரவினும்ப தாராமயி னவ்வூர்த தநுமனை முழுது மயானமா கெண்ப்பல் சாபந்தக தப்பிண மயான மீயிட சமப்பா றிண்மையா லெரியவ வீட்டில்வைத் தச்செயன் முடித்த வீரமுரு சிவன்சவ கரரொறும் பொயககோள் வினககலை மறைத்திலா சரித ராயசங கராழீறற ிநக நுமென் மனகக லகிக்கவி னடிக்கவே முறையி னலாச்சய னாகுள் டரி னனவே திலகமுன் னறித்துப்பின் வெற்பமர்ந் தைய தூயமெல் லடிசுள் பழக்கினை யெணப்பின் றுதித்துண்மை துலக்கினர் சுருண சுதர்க்கருள கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௮௦)

சம்பந்தா சியரம புத்ததினு மதிகஞ் சங்கராக்க கறையவேட் டொருசேய் தனையுபிர் பிழதல கராங்ருளிா சுரமோ சனமுதற் பலவுரை தந்தார் வெம்புகழீ யிடையெய் வேவதோ ராமை மேலெழுவொணுமைவெந் னோயின் விரணஞ்செந் தோதோய்ந் தாடைதூர் னாற்றம் வீசன்முன் விசேடமும் புகன்றார் நம்புதன் மையதே தனையசங கரரொந் நாதரின் பூசனை தியநன நமததன்சீர கேட்ட றரிசனந துதிமுன் னயநதுசெய பவனெவ னவனே துன்பகிர் சீவன முததஞ் பெண்று துதித்தய வருண்மது ரேச கராக்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௮௩)

வாதிமட வேற்ற குணர்வல மாயு மகிபர்பற் பலருடன் சேறல் வயப்பயங் காட்டற் கன்றியா தோதம் வழிப்படார் தமைநர வரியாற் காதுவித் திடவெல் முறையிது போற்பல் கரிசீலாஞ் சரிதாந் கனமாக் கரையினு மோவா பெரியர்சங் கார்பின் கவின்விடை பாணயிர் தங்கி பாதிமெய் பாரி கேழன்முன் னுருவம் பரித்தமா னின்பத மலர்க்கட் பதமமிட் லெலோம் புதன் முதன் மகிமைப் பண்புபெற் றனனுமா பதிரின் துதியுஞ்ச் சனையே கதியெனத் துணிந்து துதித்தனர் கடல்வாழ் சுடரே காரக்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௮௨)

சிதம்பரத் தனி ஸ்ரீபா ருந் துச் சிவ சங்கரா தீராதமுன் டாங்கினர் காஞ்சித்
 தேவிமுன் காம யந்திரஞ் சேடன் சிலத்தன கலாயந்தி ராநி
 விதம்பல புரிந்தா ரென்றன ரவற்றின் விளக்கங்கண் டப்பரா ணங்கள்
 விளக்குமெய் யவையு மகம்பிர மக்கோள் விருத்தமென் பதுமுணர் கிலரற்
 புதம்புகல் சரிதர் பிறப்பிறப் பலக்கட் புங்கவ ராற்றினு சகமும
 போந்திடா தைய மின்றவை யிலாத புராரிபைப் போற்றுங் ரீரபர்
 சுத்தரன் வீடும் பெறுவரென் றிறைஞ்சித் துதிக்கரா ரீரையசய கராயின்
 சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரீசே கரீன

(௨௩)

சங்கரா லீல கண்டரைச் சார்ந்து தமதுகோட் டீகவலாத் துவிதஞ்
 சாற்றுபு சிவாத்து விதமறுச தொருமை தாகுகொடு ட்டன ரென்ற
 ரங்கவ மதிப்பா னராரியை யேவி யகூநிரிந் தாற்றிடர்க் கஞ்சி
 யவாடி பணிந்து தீக்கைபெற் றுய்த வருட்கதை கேட்டிலர் சரிதர்
 மங்கள் மலையான் மணானீ குமெயி மற்றுங்கள் கைக்கரி யட்கோ
 வனிதைவேண் மெமென் புத்திகன் னிகையை வழங்குவன் மணந்தான மனையிற்
 தூக்கமாந் தரவீற் றிருத்தருள் கென்று துதித்தன ரீரையசங் கராயின்
 சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரீசே கரீன.

(௨௪)

மண்டனா பற்றற்க் கோணிலே விவரம் வயங்குமா ரென்றென்ற வழங்கி
 மறுத்தன ரவாகோள் சங்கர ரென்ற வழப்பொநி சரிதரிரா லீல
 கண்டாபாற் சிவாத்து விதமறுத் தொருமை கண்டன ரென்றெரு சொல்லற்
 கழறிற்றே வஞ்சக் கருத்தினே விரித்துக் காட்டுமச் சங்கர ரிந்து
 கொண்டசே கரநான் கடன்மதிப் பாஞ்சார் குதல்வன வேட்டாகுட் கமலக்
 கொடைசெய லாற்றே னுணவணி துகில்புக் கொண்டினப் பூசிப்ப செவனாக்
 தொண்டனே னெளிமை கண்டுநீ யெயென் றரிசறுத் தருள்கெனத் துதித்தார்
 சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரீசே கரீன.

(௨௫)

சாத்தமா மதத்தைக் கடிந்திட முயன்றச் சத்துக்கோ பத்தினை வகுநி
 சவந்தரி யலக ரித்துதி செய்யதா சங்கர ரென்றவிச் சரித
 சாத்தரா லீல கண்டா பற் சிவநிக் காநிபே னுறறதை யவிரி
 வானந்த லகரி சிவபுகங் காதி யன்புநால் சொற்றதை யறையா
 தீர்த்தசங் கராயின் சிவவபதே பூசைத் திரவியஞ் சேர்ந்தென்மா வனகமாந்
 திறலிலே னிருந்து மடிமுடி யவருட் தெரிந்தில ரவைதெரிந் தடியேன்
 சோத்தஞ்செய் தெங்கன் பூசிப்ப னீயே துலக்கியெற் றருள்கெனத் துதித்தார்
 சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரீசே கரீன.

(௨௬)

வகமே பிடித்துச் சகசுடம் பரசித் திடையுறு மென்றவொன் வாடுசன்
றியம்புற நீல கண்டாசங் கராசித் திடையசித் தசித்திடைச் சித்துண்
டாகவாஞ் சிலம்பி னூலுங் கோமயக்கீ டங்களும போவென வறைந்த
தாயொரு சரித ரிசைக்கின்ற ருவமித் தவற்றினுள் வீடறிந் திவர்பின்
பாகசங் கரர்கிற் கசனமோ கசனம் பணிபணி துகிலுத ழூர்தி
படிவிடையிவற்றின் வேண்டலே கொள் கன் பதாம்புயத தன்பொன்றே பரவிச்
சோகற வேண்டற் பாலநிங் கஜமீவ ஜானைய நன் கொண துதித் தனராற்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சொம சுந்தரா சந்தரமீச கரமீனே.

(அ௮)

சிலம்பியி னுடம்பி னுற் சபா தானந் தீவையுற் சித்தம னிவிநதக்
கூர்வக மயப் புழுடாற் பரநாட் கிவினா கங்ஊடா பிறற்
னல்கருது திவிர சட முறலா பிலவல்வக புழி தனைச சைய
நனலினி சாரங்கிதாற் சங்கரா சாம மலையிற் தாற்புய சயாநுல
பிலபுக் கிறித கிவிமீய மழக்கல் பிர்மல்க க த்தவ லற் குவாழற்
பேசுங்ஊ புசை சூதிநியா னந்ரபா ப ிறுண யிடண் றிறைஞ்சி மும மலச்சார்
பொதுவந்திடாப் பசுவே தாலமஹ ம வாய் ம சூலக்கவு மயக்காரி சரிதா
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சொம சுந்தரா சந்தரமீச கரமீனே.

(அ௯)

ஆரகக்கூர் முகலோர் சூழற நீல கண்டராண் டமர்க்கண றென்ற
ரவரநுட் சரித மறிக் பிவ ஆனிரித் தலைநாட ரு முழங்கி னம்பி மயக் கும்
வீரத்தலை மறவா விளகம்மீமயி நுயா வீரமீயிப் ப்பாபுநுள் கால
வேற றுமையிடுசயத துரை, துமீம வ் பயபுச விசைகூவ ரினையசங் கராபின்
வரத்தத்து யங்கன் கடந்தநீ, நிலைலை யளங்' ல வலந பிரா திகரிந்
மகிழ்ச்சிமிக் குறுநி நம சூய் நியான வவாயி னா துண்டாயில் மணக்கா
துரத்தத்து யம்மீம தருவினல் துடனே பொடங்குபியு குவலெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சொம சுந்தரா சந்தரமீச கரமீனே.

(அ௧௦)

வாநிடைத் தோற்ற வடிலை நுத்தர் மனுமுறை யேவவாற் றுமன்
மடங்கிறற் று மேற்சங் கர்பல சபையில் வலிந்துபற் பலபுல வோர்க்குத்
தீதவ மாண யேபுரீஜிக் கல்யச் செருக்குடன் றிரிந்தபா தகங்க
டாந்திட முண்ணே யேவலேற் றனராஞ் செம்புண்ணீர் நோயுட்கொண் டனராந்
தாதர்சொல் சரித மழகிதே யனைய சங்கரா புலன்கணைத் தொருமை
சாந்திடைக் கசுத்தன் றுடலை வணங்கல் சரித்திர முரைத்தலென் மனத்தாற்
சோதிமர மேனி சேவித்தல் புரிவன் றெண்டனேற் கருன்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சொம சுந்தரா சந்தரமீசகரமீனே.

(௧௧௦)

மூலமே யிரத்தவ சாலசசெந் துகிலு முடைப்பட வருந்திப்பன மருந்து
முயனறுநீ ராம லகம்பரத் துணையு மோசமாய வைத்திய பதியை
யேலுமா துதித்தல் தேவலென றுணர்நீத வினரைக்கொல வித்தொழிற் களரா
யிறுகவா ணவத்தாற் பிடிப்புண்ட பசுவா மிவாசிவ னென்றறா சரிதா
சாலவா நகையே யணையசவ கராபின் சாரி சேகர வெளைமுன
சாரிரு ளருளா விரிந்தமெயரு ஞானஞ் சாரங்கது மோக்கடா ௩ பிரமரு
சூலவேற கரநின் றிருவடி மலரே தொழுநின்றே னெனறுளைந் துநிகதரா
தொழத்தகு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரேச கரண

(௩௩)

எனையிவ விந்தை கரணேதா ஞாநி யிருதகலை முடிபயன (நவ த்து
மிசைத்தசவ கரீந் றரியப ஞாநி யெவருந்ருபு தரவிடைய வ வித
துணைநினை கயிலைக தெனவா லாங் சுந்தரா கயிலைய (௩
சுழலிற் பட்டினரைக்காரவாகமிழ மறயிற் சொன்னவா ரிவரம ம (௩௩)
பன்னின் ரோவச சவகர ரெனைமுற்பகறந் ரிவரந் (௩
பாறின் னினமான மிப்பரு ளமுதீத பா ரிவரின் மருந் (௩
தொழைமலீட ளிததாள் கென்ற விவண முன ித தூபம ம (௩
தொழத்தகு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரேச கரண

(௩௩)

சுந்தரா கலைக கே துகவாற துகவர நகதா ௩ பிரமரு
றதும்ந் வின்ப ல் வக மயயினச கமர குரரத்த
தவகரு ினராம கயிலைகசன் றததுந் பாயருந் தாட ௩ ௩ வ ர
மவவுடல கயிலை சென்றது சமாதிக கவரிய லிடந் (௩
விவசித்த புதமே யணையசவ கராபின் னென்மன ம் (௩ ௩ ௩
லெநிலியை யெழிலிக கந்தரநாத னி ரசலை பதியினை யடக்கடி ௩
துவகவின் புறநெரு ஞானறுமவாழ வகன்று துவிததுசகந் (௩ ௩ ௩
றெழுத்தகு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரேச கரண

(௩௩)

ஒருவாண கயிலை சென்றன ரெனவே ரெருவாகா ரிவரின் ரகா மாடசி
யுயாதநிக குளவ வுடலுதைப புறந்ருபுசரிப புறுசின்ன தென்ற
நிருவரு முயாவே சொல்வந்தா ருணமையேறபிற ழூகிவ்வன் பி ருந
யிலபுகழ சொல்வந் துரைந் மாரி யினன்ன பொய்யெனத் தெளித்தா
ருரைசெயசவ கராபின் பறகளுஞ் சிவனசீ ருரைப்பதே தாலுமற றவற்காண
புறுவவே கண்கள பூசினத் திருத்தொண டெருறறுவ காவகளைஞ் ஞானறு
துரிசற நினைப்போன் முததனே யென்று துநிககுமா றருணமது ரேச
தொழத்தகு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(௩௩)

ஆதி னன்றால தூபாகமீயம், துக்கமதுவந் ததைகளுவ்குரண்க இவ்வடிவலோகத்தது ளன.

கருணைவா ரிதியே நின்னடி முழுகள் காண்புறக் கருதிமா லயன்முற்
 கருவிலங் கெகிஞாய் வான் புலி யுழன் றுக காண்பெறா யென்முனெவ விதீ
 தெரிதரு கிற்றி யென் றுசங் கரருநா நிருததுநி யுரைத்திடச் செயுமா
 தேவனே நாயேன் நீயனே யெனினுந் திருவருட் பூர்த்திபெற் றெவரும்
 பரவுசன் மாகக நிலைபராயப் பவஞ்சப் பற்றுமுற் றகண்றொளிர் பெரியர்
 பாதனூளிகளென றலைக்கொடு நாளும் பாங்கினிற் பணிதொழில் பூண்டேன்
 றுரியனே கடந்த சோதியே வாதை தொலைத்தெனைப் புரத்தனின் கடனே
 தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரனே

(௯௯)

சாம்பின் றெண்ட ராம்விரிஞ் சாதி தஞ்சரர் பிறர்களாற் றுதிக்கத்
 தகவார் தமையெண் ணும்பொழு துனையே தலைவனென் றறிகின்றார் பிறர்க்குத்
 தாம்புகல் கின்றா முத்தொழி லாற்ற றனிஹைத் தானியம் பிறரைச்
 சார்பத ராக வுணர்கின்ற ரென்று சங்கரா துதிக்கவா ரருள்செய்
 பாம்பணி பரம நாம்பர மெனுமாற் பட்டுழ லாதெனக் களித்த
 படிமுழு தோம்ப லன்பர மெனினுந் பகாங்கனன் விரைநகரு ஞாதறிக [வாய்
 தோம்புகன் றதுவென் றுளங்கொளா தெந்தாய தொண்டனென் வேட்கைமுற் றருள்
 தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரனே

(௧௦௦)

இருவினை யொப்பு மலபரி பாகத நியையின்மேற் சத்திரி பாத
 ரெய்துவர் துவாத சாங்கத்தெம் முடறா யிரண்டறக் கலந்துவா ழின்ப
 மருவிலர் பிறவென் றிரங்குதண் கருணை வயகதஞ யப்பெயா வாயமை
 வயக்குமா மதரா புரியரு ஞருவம வகிததுவீற் றிருந்தருள் கின்றாய
 பருவயின் றெனக்கென் றெதுக்கினின் னருட்கும் பழுதுசொற் றிடவருவ கொல்லோ
 பாவியே னுலென் றினைவதென் னுள்ளம பசுபதே யுமாபதே பரம
 னரிதமுற் றகற்றி யெனைப்புந் தருள்க சோதியே நீதியே துலக்குஞ்
 தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரனே

(௧௦௧)

சோமசுந்தரமாலே முற்றுப்பெற்றது.

சில கவிகளின் பொருள்விளக்கம்.

(௩௭)வது செய்யுள். இதனில் அறிஞர்க்கும், தேவர்க்குஞ் சிலேடை கூறுகின்றார். புதர்—அறிஞர், தேவர். உமாமன்—உமாசகிதன், சந்திரன். துலங்குகின்றார் எனும்பயனிலையை, அறிந்நாங்கிய வினைமுதற்சுக்கொள் ளுங்காற, கற்பகம், மணி தேனு ஆனந்நாமுதகங்களை உமாசகிதனுக்கு விசேடணங்களாக்குக.

(௩௮) சிவசக்திர சிலேடை. பூர்வநசெய்து அசலம்போலு மிக்கபுண் ணிய செறியிற் றேனறம நிததூய சரிரி, பக்ககணாசேவிதன், மாண்கமன், வியாபகன், மலவிருகை நீக நுமிஷ்டனாகிய உமாசகிதன் எனவும், பூர்வநிசை யிலுள்ள தருமமிகக மலைவழியற் றென் றம அமுதமபசரிரி, மங்ககாகமன் உடுகணாசேவிதன், மாண்காபகி, றரியிளன், கல்வகனால்திறைதவன், இ ருள்நீக்கு மிஷ்டனாகிய சக்திதன் எனவுங்லொள்க. உமார்—அறிஞர், தே வர்.

(௩௯) சிவமரச நிலை. மாராசீகமன்—சந்திரசேகமன், அமராதலை வன். கைவலிய முதலவன்—மோகந்தரன், ஸ்ரீரகலைவன் காற்புத்தருமம் புரணதருமம், காலுகாலுடனடல் துபருமம்.

(௪௦) மனதூர்க்கநுபகம தூர்க்காபிபிபயன்—தூர்க்காசிகவியிட்டுத் து ம், பர்வதூர்க்கங்கனியும், அநிபிரியன், தாககம, சிந்தாகநிய பர்வதப் பிபகமம். பவம்—சையியம், பவம்.

(௪௧) சிவ சிபக நுபகம். விசநாசீகமன் கொள் நதலும், அந்த காசாயர் வயநபபகமநுபகமம், சிபகநிபா சாயர்வெய்தலும், யாவுநசிகநிபகமம், சிபிபிபிநகமம், பபபபவ விவனகம சிபுழம் எனவியகன் சாயியகம்.

(௪௨) சிவபகமபபக நுபகம். கநிபாபி—மழிநிஷ்டம. அது அண்மை விர. தவபவ—நிடுநிபா நிஷ்கக களிர்க்கநும பகநிபுநுக் குவகொளக கநிபுநபபபபிபவநிபையும. ஆநிநுதம ஆநிபகிபகப பநிதலை.

(௪௩) சிவமாத உபபரிசாநுபகம். சிரிசாநுநர்க்கிரி—உமாசாயகபாத ம். அநககங்கனியுள்ள விவண்மைபுநசைமனையும விவண்மை நொடொம்மணி யெனக அபிசபத—பபாமசாய பெரியவையும அண்மைபகநிகல் புழு னார்ததும். குவிகை—உபபரிசை.

(௪௪) சிவ அர்சகந நிலைடை. சகநிகாஸம்—சாயங்காலம். அப்போது மருதுமலநுப புபாகரவாதலாநிவன் அப்பா, க, துபிபிபாசிட பன்சுருதி (காது) சிபங்கனில மருதம் புகழ்க்கபபதும். லோகமாதக விவன்சு

தன்மையார்ந்த பிரமராம்பிகை அபிராமம (அழகு) நோர்க்ப பிராரிச்ச லுற்றுச்ச, சததுகுகளின்பாவணையால் விளகரஞ்சாராது, அகிச்ச பரணி யாய்ச்சகலதேவர்களாலும் பூசிக்கப்பெற்றுச் சிவையிறை றழுவப்பெறுக லை வாய்ந்து, ஸ்ரீசைலத்திலுள்ள மலலிகாசசுனைலிக நாயப்பெற்ற சிவ னெனவும், தாவுதலை செய்து, மைநிராராது, பிரிய உதுடனகுழுகின்ற பிர மரமுகளின அழகும, நல்லவாசனையுஞ்சாராது, போகமிககாக்கு அலங காசமாய்ப புஷ்பங்கனாற பாராட்டி கசகராய பங்குகரமாய மலலிகைக கொடிகள் சூழப்பெற்ற மருசாமபெனவுங் கொள்க.

(ருக) சிவபிரமர சிலைடை. பிருங்கியாகியரினபுறநடி தது, அசுரனாகி யகரியின கொவதகை அபநரிசுக, விண்ணினிடகதுப பிரியமுறறு, நாத தத்துவஞ்சாராது, பகரகாசிய வெளவிய சூழியாய்ப, பயகதால் மனமதன ல் ஆதரிக்கப்பெற்று, தேவகபுட சிவசைல அனபுபெற்று, ஸ்ரீசைலவா சியாய, வியாபகியாய்ப, பிரமராம சிவனுனை வினெனவும், பெணவண் டுகளுவப்பச சரிகதுச சிரிசாரப பரணிய, வசாதகால் விருப்புறறு, மகா அசுகவுஞ்சகாங்கி மசவ விருப்பசுரரிடமாய, மலர வனகுகளிலுற று, நல்லஇறகு பொருகிப, பாலசாகிசசாராது எவரு திரிகின்ற ஆ ண்வண்டு எனவுங்கொள்க மாசவம—வாசதசாலம. அசுகப—கருமை

(ருட) சிவபேச பசம கருண) பசம பெரு நிரசகனபபெயபீ க்கி, ஞானபயபா பரிசசரகு விருப்பமு அந்ராவேணை பெயற ிசசர மாத திர சரீரிபாய அநமராயபரிசர களபாய பருவரவாரியாய, சே ய்ய சடசாரணை சசுராயப பிவ வட மயுவநிப சப்தமெவவு, ச கோறபனசருணை வாராயபிவ து, வசபச நம வாரடையை சிசுப, ப யிராகபலிசசுருகுவிருப்ப சேசரீரிவட பெய யார்ப விருப்பதக க சூழியாய, பரிசாரசாரபபாக வ கபபது, சரிசுகிவ பிரினைவகிய மினனடைக கொண்டசரிப வச நெய் பரிச

(ருஉ) சிவமயம சூழபய விவாரி வயவ, பரிசிரிப பரணி அன்பாககுபதேசசினற பிரணவ சால் மசரண பான, சமச சீகதிபாகிய பார்பபுதியைககண்டு களிப்பால் புடது, சவசா சக கநியானச திலாலவுட நீலகண்டனாகியமயரிட தியானிககிண ராரண, எநசகூடசகுசுகும் அருசீச னெனவும், மேலநோகுகும் உசசிசகொண டையபு வ பதம, பணிசிரீர ஷ்ட சேவிதகலாபியும், கேசிரானமுள பதம, வெயிடு புகின்ற பேககக ண்டி நடிதது உத்தியானகசனி லுலையுவுதுபாபெயகமுடதில் நீலநிழமுள்ள மயிலைத தியானிககின்ற யான எநத விஷயகளுகுகும் அருசீசெனவுங் கொள்க.

(ருச) இதுவுமது. சஞ்சக—மினனல்.

வேதவனேச ஸ்தவம்.

காட்டி.

மணியலன் ணனைச்சார் வீரகத்தி மடியப் பசடி மாயிமுருக்
தணியவந ததைத்த காறுக்கி யாக்கெ யவணின் றுருந்காட் சி
கணியன் பருக்கோ ரிடருநினக் கணத்தீர்த தருநீலோ வெநதுவ துநிப்பென்
மெணியிற் பணிந்தேன் வேதவனத் தெநநா யிபமந முகமணியீய. (க)

தீருவாழ் வடியார்க் கருளாண்டன் சிவப்பி ரேம பிண்டனசை
தருநீன் சுண்ட னன்பநிக டதைக்சுண் ணாருளா மதகண்ட -
னிருளார் விபத்துத் தெறுசுண்ட - னேச தநக கண்டஹுல
கருண்மா சவுண்டன்† வகரதுண்ட றுய கடுணை 9 ற் ப னிகின் னீ கன். (உ)

பரம னுநி யந்தமிலான் பவஞ்ச முதல்வ ளித்தியினே
துரியன் ஞான மயனேசன் றுருவு மயன்மாற் கமெய்வெறுளி
பெரியன் மனமவாக கத்தலன்னப் பேணிந் டுதாமுசுவ கராகருளும்
வரமன் யாழைப் பழித்தவொழி மஹா வேத வனேசகம. (க)

தனது சத்தி யாதிசத்தி யநநா சனநகன் சுருவாகந
மனைசக் கவாமா மணிப்பணியன யருநீ. த துளிர்ந் மியாகசடி
யனக பரைவித திரையா னுனனென் றேதது மயங்கருள, ம
வனிகை யாழைப் பழித்தவொழி மஹா வேத வனேசகம (உ)

ஈசா னுநி யையப்பிரம விருத யாதி சடங்கசக
தேசா குவம ணிவிழுப்பா னுறு சுகுறு வாத்த
ரேசார் பெரிய நினை பெகரோ வ் லய பென ஈசக கருளால
வாரா மா. லுழ் பழித்தவொழி மஹா வேத வனேசகம. (உ)

ஒருபாற் பவம ரு குலவாரி மற் றரு ள லீ லவாரி ிகழ்ந்தே
யிருவே றுகா லெநன் சியுபாக தெசமா பவொ வலியுத்தய று
மருந்சார பிபமந கருவருவ மனகநி னொ ல்கன் பரிகம்பித்த
மருமாண் யாழைப் பழித்தவொழி மஹா வேத வனேசகம. (ச)

அரமா தேவ தேவேச ய ராநி புராநி வாரிசிவ
வரதே வாதி தேனவென மரபின் யபு சது வெணக் கருந்க
கருணை கீல வெனத்தொழுவார் கவ ர்சி கழநநாள் கறைக்கண்ட
வருமாண் யாழைப் பழித்தவொழி மஹா வேத வனேசகம. (ஊ)

சென்று வணவகுஞ் சாரசார்தஞ் சிரமந தார தாமந்நைந
தொன்று பவாம்பு திப்புணைய யுமைபா வியமா முன்மலர்த்தா
னென்றும் பணிகின் தேன்சம்போ வென்பார்க் கின்பே யருந்கனை
ஊற்ற யாழைப் பழித்தவொழி மஹா வேத வனேசகம. (க)

* கண்டம — கடுபாலம † சவுண்டன் — சமாதன.

வேத மூல விருபாக்க விசுவா நிக்வே விசுவேச

போத சிவமுக் கண்ணியை பொறுத்தேன் தருகத் திருவுளங்கொண்
டோது கடைக்க ணைக்கியென யோம்பு கெனவேண் டினர்க்கருந
மாதர் யாழைப் பழித்த மொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(அ)

அடிசார்ந்தவாப்போற் றற்றாணிற்சை யலுநின் றெழை பரணிலேதொற்
தடியே னிடர்தீர்த் தருங்கமறுத் தாயே னீயே வற்சலன்சா
ரடியார்க் கெனன்மெய் யாங்கொலந் ணண்ண லென்று மன் பருக்கருளும்
வடிவார் யாழைப் பழித்தமொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(ஆ)

பீதி கர்வெஞ் சொலகொடியர் பேதை யேன்பால் லெம்மறவி
தூத ரணுகிற் றுணைநினை தாட் டிணையே சலியா தென் னுனததுன்
பாத சிலைப்ப வருங்கெனநிற் பணிதொர்க் கருளும் பாமசிவ
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(ஆ)

செயலற் றயர்ந்து சிடந்தாமலா நிகர்வாரா நறுப்பிபாங்கு தறிவிபுந்து
மயன்மிக் குறுக்காற் கக்கைமதி மலர்பொய் பிவெனி லடிவாந்தடி
னயமிக் குறக்கண் டெவருவென் றுதவெனவேண் டினர்க்கருளும்
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(க)

கால ஊர்திக் களமணியென் காநி லுறுவாரா சாம்பரீ
வால விடையி லெழுந்தருளி வந்த மகன் யஞ்ச லெனச்
சால வாசைப் படுகின்றென் றமியே வென்ப்போற் றினர்க்கருந
மாவில் யாழைப் பழித்தமொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(க)

தார மகவா திகவென்பாற் சார்ந்து ரோழித் தாமக்கென
ரார வேண்ட லென்னையெனு மவழி யிறைநின் சிவாயம
கேர வரைத்த லேயருள்க நீமல வென் றார்க் கருக்கரு
வாரி யாழைப் பழிக்கவொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(க)

என்னை கோக்கு தெரிவிப்பா யெய்வையர்க்கென நி லிவர்க் குற
துன்னு மைய காலம்மென் குள்வாற் சொழையாற் றாந்
மின்னு நின்னா மேளியுள மேவ யருவென் குள்க்கொள்த
மன்னு யாழைப் பழித்தமொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(க)

ஈச நாயே னிவ்வடனின் நியாச ஞ்சுத்த கயபுத்தமசு
லாகின் மயக்க முற்றினையா தண்ணு னினதம் பரவிந்து
தேசி னுருவென் னுளங்கொளுமத் தந்திம யாதற் கென் றாங்கொள்கு
மாசில் யாழைப் பழித்தமொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(க)

கிழை ரிளோப்பா நிடமிலதாய் கொடியாச் சனமல யமலேக
வழிசெய் கால யங்கொறியை பாற்றி மனசுக் கின் லென்றியே
விழுமி தருளாய் சாம்பசிவ விடைமேல் வருவா யெனவருளு
முழுவ யாழைப் பழித்தமொழி மறைவ வேத வனேசகம.

(க)

எந்நாட் கோர ரொளாஞ்செல் வேளே வந்நாட் பராதினன்
மன்னா தரவு வேறில்லைன் வருத்து மனைய வெந் நிரயந்
துன்னா தருள்வாய சகப்பிரத் துரிய வெணுமன் பருகருளு
மன்னைர் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம். (கௌ)

அலவக னுணை* யுமைமாத வடிமை யிடைக்கண் ணேண்டமே
துலவகப் புரிந்து தென்றினைசகிகாண னுயாதீர்த்தருடி பிறானைய
நல்லொசய பரிந் தவாதுணைய நயவே னெனவேவன் டியவருளும்
வாயுயாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம். (கௌ)

தீய மரணம் வருமவருமென் சிந்தா குலப் பித்தானே
வேய வகதி யாககருள்வோ னீயே நீல கண்டவெனக்
கேய மரண உயாதீர்ததான் தெந்தா யென்பாக்கிணிதருளும்
வாய யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம். (கௌ)

வரம்பின் றினைபா முதியாமுதல் வாழுவா ருயிர்முற் றுறவொருங்கு
தாண்டை யினைந்து வெருஉமெனினினை னுயாதீர்த்தருடி பிறானைய
யிரந்து தொழுவா ருயவருஞ்செயிமரண வேத வணைசகம்
வரவொளா யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம். (கௌ)

வேறு கதியின் றன்பரிடர் யீட்டு தெழுவே பிறப்பிறப்பி
னேறு துயருற் றுற்றமே யினைகின் மீறா வயநிதருளாய்
நீய பரவுந் தருமேனி நிமிர்வரு சடையா யொருவருந்
மாறில் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம். (20)

உண்மை தெளிந்தாப் பிறப்பிற் படை யெழுதிது மேகாக வாழவுநருந்
திண்மை யெழுதகைந தென்பாநா த திகழா மருவா தென்செய்கேள்
றணமை யருளா னறதகிறன் தந்தா னெந்தா உயவருளும்
வணமை யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம். (21)

நாத தெளிநி நாதசெகந் நாத சரண்சாரந் தார்க்கிரவரு
நாத துடர்தீர்த தின்பளிக்கு நாத வொளிமுற நிலக்குருவ
மாத குறவந் நினையென்றும் வணவகு கினறே னெனவருளு
மார் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம் (22)

உண்ணை யடித்தும் பூசாது யுருற்ற உணவே னுணமுறைமுன்
றண்ணை யடைமாக்க கண்டருக்காச சரணை யுதைத்த திருவடியே
யெண்ணை யளிக்கு மெனத்துணியே யிறுகப் பிடித்தே னெனவருளும்
வணை யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம். (23)

காந்தா தாதை சதததரோ கருக்கே பருடி யயிலைச
தெந்தால் யானே துரோகமவை யியற்றற் கசுத்த நெவனருள்வாய்
தெந்தா ரிதழி வேணியினே தெர்யென் சிறியே னெனவருள
வாந்தா யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசகம். (24)

*. அலவகணம் ஆணைஎனப்பிக்கூர் மா தகு உறவு எனப்பிரிக்கூர்.

தனையகூர் லே சாமபவீசே தான கால நானேயவ
வியல்பாத் திரநீ யேதாதா வேற்கி லேன்மற் றவர்பால்யா
ஹ்யுமா நின் பான் மெய்யன்பே யுறுவா னருள்கென் றூர்க்களிக்கும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௨௫)

எனினீ பசுவென் றுற்பசுஹு ரிறைநீ களங்கி யெனிற்கிரமேல்
வனைவா யொருநா வின்றெனினீ வனைபாப் பிருநா வினநினைச்சார்ந்
தனயா வவைமுற் றய்ந்தனவேன் றருளா யிருணீத் தெனவருளும்
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௨௬)

சயநோய தலைகண் மார்பிரமே கந்நோய் மூலஞ் சரம்விக்குண்
மயலார் விடம்வார்த் திகஞ்சூலை மகநோய் தெறுமா வைத்தியனீ
புயர்நீற் றவிழ்த் முதவியவை யொழித்தாள் கெணுமன் பருக்கருளும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௨௭)

என்னை யடர்துண் போபலநி லேழை யாற்றா தினைகின்றே
என்னை நீயே சகலான்ம வந்த ரான்மா வடிநாயே
என்னை லறியா யிலையருளா யெந்தாய் நந்தா தெனவருளும்
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௨௮)

யாவ னிடத்தோர் கணமெனுநின் னினிய கடாட்ச முறுமவன்பான்
மாவம் பூவு மகுடாதி வளர்தா னியாதி பொருள் வடிவாய்
மேவுகின்றா ரெனிலுனருள் விளக்கம் விரிப்பா ரெவ்வீமல
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௨௯)

அன்னை பிதாவாம பவானிபவ நகமுன் ளெளிக்கு மிருடானி
துன்னு மிருடன் சிவைசிவன்முச் சடாகூர் நயனி திரீநயன
னென்னு மிவரம் புயமலர்ததா றிறைஞ்சு கின்றே நெனவருளு
மன்னும் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௩௦)

கலைசே கரண்கா தலிகமலக் கண்ணி யனைநீ யென்பவநோய்
தொலைவா ளெக்கிப் பவக்கடலிற் றுனைந்தாழ்ந் தின்ன லுறுமெனைநன்
னலமார் கரைசேர்த் தருள்கென்று நமக்கு மன்பர்க் கருள் புர்ப்யும
லலமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௩௧)

பூரூல நயன காந்தியிடப் பாலொண் டொடிவெம் பணிப்பணிகள்
வால மதிக்கீசே காமுதல மருவார் தரும்பே றலம்வேண்டா
ரீசு களத்த சாம்பசிவ நிமல வெனவேண் டினர்க்கருளு
மாலில் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௩௨)

யாவுநீயா தலினீநா நென்ப துறவு பகைநொதுமன்
மேலும் லுக்கற்ப வுணர்வேதவ விதத்தி லுதுமா மயலேது
பாலை பாக வவ்வுணாவே பஸிப்ப வருளென் பார்க்களித்த
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(௩௩)

பாவ னிடைத்தோன் நிடுகிலேசு யிலய மாசு மிப்பவஞ்சு
 வெ மனப பிறப்பிறப்பில் விமல சிவபா விலைவலியே
 பொலில சிவமே நாமம்பேறுதவு மென்பா குபவருவரு
 மாவன யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௩௬)

தேக மிபுதி மமபராணன் செருக்கே யகந்தையாதிதோலேந்
 தேக வழுககந் நீடினூசிய னிலங்கு சிவமா கின்றேணப்
 பாக முறும வருளகென்று பரவித் தொழுவார் பயன்பெ ரச்செய்
 உக யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௩௭)

சிரத்திந் தனற்கண் கபாலகரந் திகழும் வீடஞ்சார் களம்பலிப்பூட்.
 பொருத்த மெவன்பா விலையவனைப் புகன்மாதேவ துல்லியஞ
 வுரைத்தி லேன்மந் றுன்னேனென் றுனைப்போற் றினிள் புறவருளய
 வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௩௮)

களந்ர வாமன் கறைக்களன்கைக் கபாலி துதற்கண் கலைச்சிரஞ்சு
 தினாத வெவனி னிலார்பிறரக் கிழவ னல்தோர் தேவுநாநா
 வுரத்தா றினையே னிலையேனென் றுன்றும் பணிவார்க் கருள்வாணி
 வளநத யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௩௯)

காம ருடலஞ் சகவாக்குக கவின்கடர் மனைசேய் மேருகிக
 ரேம முதலெ லாமிருந்து மென்னே றின்னே ரன்பிலையேத்
 ரேமி லன்பே மருள்கென்று துணைநா தொழுவார்க் கிளி கருளு
 மாமை யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௪௦)

உணனின் வேரோ தேவுகதென் றுணரே னெல்லா முணனுடைமை
 யின்ன முறையா னீநாளு மினிய சிவோகம் பாவனையே
 நன்ன ரருண்மா தேவவென நல்லப் பெரியாக் கருள்பர
 வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௪௧)

நினதாம் பெருமை யென்னெளிமை நிலைத துன் னருளெரு காலடிய
 னெனையோம் புகசிந் துதிககுமுர னில்லேன துதித்த வித்தனிச்சு
 புணரீ பொறுத்தி பிரபுவென வுரைசங் கருக கருள்பரம
 வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௪௨)

அருத்தி மிகப்பல் புயநகமணி யனக வினைய சிவபுயநக
 விருத்த துதிகொண் டிதைத்துநிப்பார் மேவ வரோகந் தாககாயு
 ளருத்த மனைநன் மகவாதி யருள்க வெணுஞ்சங் கரர்ககளித்த
 வரத்தன் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௪௩)

இணன துதியல் பாலம்பி கேச யாவ றினி துரைப்பா
 ரன்னர் மரணத தெப்பயமு மடைபா னீதாம் புயமலரி
 னின்னையேகண் யெவருளாய் நிமல வெணுஞ்சங் கரர்க்களிக
 வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனோசகம். (௪௪)

அகாத பவஞ்சு பறகதனி லழந்தி மீளையா தியசமைத்துள்
 புறாது மோக பாசக்கூட் ிறுமெற் புாகசும வலிநின் :
 மிகாம லிருனீத் திதனக்கருநாய விமல வேண பாபகருநு
 மகாஅ யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்

(102)

அன்னே சேசக் கரைநினைரு ளாற்சித திசையாரு நுளையாநா
 ளன்னர் மூலத் தொடுததுச்சி நண்ணி காபோ பாசனேப
 யின்ன லறசசெய் துய்கின்ற ரெனவேண டினாக்கரந கிரிதருநும
 வனன யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்

(103)

பின்ன மறயோ கினிராசி பீடத துறைந்து மசாகால
 முன்னு ருநேப சனைச்சார்து முந்து கணைசா நயங்கோனா
 ளன்னு சிருட்டி யாதிபுரி யுமைமீய யருளென் றுக்ககளிக்கு
 மன்னு யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(104)

உலெவின் பால வெனறநடைபூண் மெலுபுயத் தகங்கண் மணிவடவகைக்
 கொசெந் திரகோ டிகளொளியிற் குலவு சிவையை யொருமுறைபுய்
 னிடுவ ரேலவாக் கிறையவரே பெனது தொழுமன பருக்களிகரும்
 வடிவ யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(105)

பாணுகோடி யொளிமுகச்செம் பர்ப்புற் சிவப்பாம் பல்லண்ட
 மான வளித்தாய தனுக்கண்பா சாவது சேசை நினைநினைப்பிபா
 மேன மதனு மோகமுற விளவது வாரொன பாக்கருநு
 மான யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(106)

படாசெம மணிதா டவகமுதி பசம்பட்டுடையாய் செமபொடுளூரி
 சுடாரின் னுருநோக் குநாநிருவைத் துலங்கச் சலியா திருகதிடதகம
 புடைகொண வெப்ப ரென்றுனருள் போற்றிப் பணிவா குயவருளும்
 வடிவ யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்

(107)

அரச மனுசே கரபீச மாசிப் பரைபெர் விந்துளதாய்
 வரபா வனமாய் சின்வதன மாரபு தய்யம பேருளதென்
 றுரைநின் சொருபந் தியானிப்பா ருமைநீ யேயென பாக்களிகரும்
 வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(108)

அன்னே சிலர்பல் லுழியுந்தன் பணுகார் விந்துத் திரையச்சார்
 பின்னா மின்பத் தடங்கடலி வென்றுந கிளைத்துப் பவந்தொலைத்துத்
 தன்னா நினரா ரருடியெனத் துநிக்கும் பெரியர் துணையாய
 மன்னோ யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(109)

சடைக்கண் ணிமைப்பா லிறைமைபெறீஇக கருணைக கடலிற் றுளிபெற்றே
 படைக்கு மயரு தியர்ச்சாரந்தோர் பவஞ்சக் கடலீந் துவரோளின்
 னுடைச்செஞ் சரணுற் றுர்பெறும்பே றுரைத்த வெவனென் றுக்கருளும்
 வடித்த யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(110)

ஆசை யெனுமா விடக்கடலாழ் தலைபன் பாண் பராமுனைகையே
 ஸீசை நின்றுண மலர்ப்புணெபற் நினைமும் பவவா ரித'உடநு
 பேசு வரும்பு ரணவின்ம பெறுத வெவனென் றூர்க்கனிக்கு
 மாசிஸ் யாழைப் பழித்தமொழி மனளை வேத வனேசகம் (34 1)

என்று வாயி லொருப்படுநட் பிகல்போந் தூராசை யிடுச்சிபி து
 னுன்று மலர்த்தா ணிழலின்பே துநைநது வாழ்வே ணுயர்ப்பி
 யென்று பணிந்தார்க் கின்பளித்த வி மாசு லேசை பயான சிவ
 மன்ற யாழைப் பழித்தமொழி மனளை வேத வனேசகம் (34 2)

விசமா தியர்பொன் முடியுரினிப் பெரிதுந் சேப்புந் றெளிவெழுநத
 தரமா ரொளிகட் கொளிநீயே தரும்வாய் காட்டு நின்னடிக்கே
 டரமா நமக்கின் தேனுமைகண் பார்த்தாள் வாயென் பார்க்கருளும
 வரமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனளை வேத வனேசகம். (34 3)

குழலிற் பிழைவண் கொங்கையினுட் குலத்தார் தனுக்கை மலர்ப்பாணத
 னுழல்வண் டருள்கண் ணுறத்திகழு முமையே யீசு னிச்சைசுரு
 வழகி யகில காரணியென் னம்மீம யென்பாக கருளாமீ
 மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மனளை வேத வனேசகம் (34 4)

விழ்செம் மேனி நாக்கழைகில் விழையின் சரிதத் தெனசெவிதே
 ம்னூருகு களைமூக் குடன்முடியிற் தொளிபெற் நிண்ட முறுமானிவ
 வழியென் மனஞ்சென் றுவருளி மாசு லேசை யெனவருளு
 மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மனளை வேத வனேசகம் (34 5)

வீணையிற் நீரை சிவதாரை வேத சார முலையாரை
 யினிய தயைவா ரிதிபுரை யினைவெம் பவசா கரபாரை
 கனிசொற் கீரை பல தூரை கெளரி நயவென் றூர்க்கருளு
 வனிதை யாழைப் பழித்தமொழி மனளை வேத வனேசகம் (34 6)

வினையில் தீரை—சிருவந்தியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களில் தீரமுள்ளவன்.
 சிவதாரை—சிவபத்தினி. முலையாரை—தனங்களில் ஆரமுள்ளவன். பூரை—ஊழை
 தவன். பாரை—கரையாயுள்ளவன். சொல்கீரை—சொல்லால்வென்ற கிளியையுடைய
 வன். கீர்—கிளி. பல தூரை—பாவத்துக்குத் தூரித்தவன்.

பொலிதண் ணமுதாம் புதிசாரம் போதா ணந்த நீரமளி
 மலர்செந் நீப மணிதிப மணிசெய் சாலை பொன்சாலை
 சீலைகொ ளுமைபா லெனதுமன நிலத்தது வாழ்கென் பார்க்கருளும்
 வலிய யாழைப் பழித்தமொழி மனளை வேத வனேசகம். (34 7)

சாரமும், நீரமும், நீபமும், தீபமும், சாலையும், சாலையுமாயி நிலைமை
 யைக்கொண்ட உமையென்க, நீரம்—நீர். நீபவனத்தில் ரத்தின தீபமாகி விளங்கு
 கின்றவள் பொன்மதில் சூழ்த்த மணிக்கோயிலையுடையவளென்க.

கடைக்க ணுலேரலை முணமாலே சாமர் சீலை சுதாலீலை
 யிபர்க்க டற்கோர் கூலைதவ ரிதய சாலை செகற்புரலை

யுடற்ப வஞ்சேந திரசாலே யமாகென் னுளத்தென் றாக்கருளும்
 கடத்தச யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம

(௬௮)

லோலம்—சஞ்சரிப்பு. அன்பர்களுக்கு அருளர் சரித்தலால் சடைக்கண்
 ணின் சலன முள்ளவனென்க. அன்பர்க்கு அமுதம்போல இனியனவே அருளுதலை
 லீலையச் செய்பவன். லீலை—பிரயாசையின்மையை யுணர்ந்தும். பவஞ்சேந்திரசாலே
 பிரபஞ்சத்தை நானுவிதமாக இத்திரசாலம்போலச் செய்பவன். கடலம்—கடற்கரை.
 பாலே—புரப்பவன்.

உன்னு ளாய வுலகமெலா முவற்றின் பயனீ யுறுகின்ற
 யன்றி யருத்தா போதலா பரிபாகத் திரளுயே
 னெனரு லீலையான் மறையகருளா யிமையத் தாயெய் பாககருளு
 மன்னே யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௬௯)

எனது லீலையுள் ளிலையுணரா தேழை மோகத் தோர்சிறிதே
 யுனது பகிமை பித்தநீண்டி யுலந்து ளோடி மகாருமுற
 லனாகத் தயப்பே யாமன்றே வன்னு யெனுஞ்சங் காரக்கருளும்
 லனாக யாழைப் பழிக்கமொழி மணை வேத வனேசநம

(௭௦)

எருகி யுணர்வான் மறைத்துவைத்தே காட்டு மியல்பிற் றுதலினே
 தருகி யருளென் றுன்புசை சமைத்துக் கதவ மறைத்துளிர்
 வருகின் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௧)

நின்னா ளுரைக்கப் பெறுமறைக ணினின்பூ சித்துத் திருக்கதவை
 யன்றாட் பூட்டு மானே கடப் பரிதா யென்று மயல்வழியிற்
 சென்னீர் புரிந்தாப் செத்தமிழ்சசீர் திகழ்த்துற கருத்தோ கிகம்பரனே
 மன்னே யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௨)

மனம்பவாக் கதித் தெனுஞ்சருதி மறுத்துக் கதவந் திறத்தருளென்
 றறையான் வாஓ சமமணிகொல லினிய மொழியின் வசமாகி
 யன்மாண கதவம பாணித்தாங் கரிது திறப்பித் தாயென்னே
 வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௩)

நினையோர்ந் தடைத லுன்னருளா நிமலை யருள்பெற் றவர்க்கேயா
 மெனுமாய் தெளிக்குக் கருத்தோவா ஓசர் பண்ணி னேர்மொழியென்
 றினிதாப் முதலி லெடுத்தாரைத்தா ரிதழி முடியெய் பெருமானே
 வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௪)

பண்ணி னேரென் முச்சொலின்பின் பயிலு மொழியா ளென்றமையா
 லெண்ணு முலக மூன்றா தியியன்முக் கரண மாதிகடந்
 துன்னெக் கருகு மன்பருக்கே யொளிரா வா ளுமையென் பதுகருத்தோ
 வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௫)

பண்ணி னேரு மொழியுமையான் பங்க ரெனமூ விருமொழியே
 யெண்ணி யழைத்த தைத்தெழுத்தோ றெழுத்தோ டுசைப்பார்க் கெளிவருளின்

ஊண்ணன் மகிமை விளக்குதற்கோ வருள்வா சீச ருளியது
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்.

(௭௬)

வீணு காண விதூடணியை விழைபண போலு மொழியென்றல்
வீணு மதனாற் பண்ணினுமீமல வியப்புற் றெழுசீர் மொழியெனலே
கோணப் பொருளென் றறிஞர்கொளக் கூறு மாசக கருள்பெரும
மாணா யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்.

(௭௭)

அனைதண் ணருளே யதனைச்சார வாக்கு மதற்கு மவளவனுக்
கினிய கூறவேண்டுமதற் கின்றி யமையா ததுமொழியே
யினிய மொழியு மிக்கினித் தவாருமெனவா சொபுகல்
வள்தை யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்.

(௭௮)

யாவு மிருந்தவ கூறிதல்விளிற் கிடையீ டிலத்தக கணமாக
வாவி னரசர் பண்ணினோ நவிலபா வீரைய தாபது ணையுந்
தேவ வவச மாய்க்கத்தவந் திறவா திருமக மதன்னைவா
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்.

(௭௯)

ஆயர்வி லுனையுந் தன்வயமாக் கரசின் பதிக்க தருமொருளி
னயமெத் தரத்தோ வனுபவ் தத்தா தநீயே யருளிணலான்
மயர்செய் பவஞ்சுத துற்றுழுவ மடமை மெனவா குளாகிறமேபன
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்.

(௮௦)

உனையே சீவ ரத்தினமென் றுறக்கொள் சுருதி புனைமறைககும
வினைமா சுவகாக கலதருளசார் விமலா பாவொண னொடுனுமெய்
தனைநா முணர வாசோ சாரநது திறப்பித் திலக்கினியீரா
வனமா யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்.

(௮௧)

சுருவ சீவ தயாநிதிந் தானென் றுரைப்ப சுருதிகளவ
வரிய மூதலவ னுனையிரக்க மொன்றி லீரென றுரைத்திழைப்
பெரியர் தரமித் துணைததென்று பேசற் கெளித்தா ப்றைமுடியாய்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்

(௮௨)

நூலவர் பூட்டு கதவினையே ரெருவா திறப்ப கொரி லவரிற்
பெரியாக் கலது பிறர்க்கியலாப் பெற்றி போலம மறைப்பூட்டைத்
தெரிய விளக்குந் தமிழ்வேதந் திறநத் ததன்சோ செப்பலளித்தா
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்.

(௮௩)

ஊண்ணிற் காண வுமைநோக்கிக் காணத் திறமி னெனுமிக்கயா
ஹண்ணல் விழியான் மலக்கதவ முயிரகன் காணத் திறத்தின்ப
ஊண்ண வருணின் செயல்விளாசுகி டாவ்வந் தருளிற் றோநபடைந்தேன
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மனுவேத வனேசநம்.

(௮௪)

திருமுன் போந்த விருமணியிற் சேயாங் காழி மணியரசார்
தெருள்செய் மணியைத் திருக்கதவந் திறப்பித் தருள் கென் றருவியதவ

வருள்செ யாசை யப்பொன்றே யன்பு புரிவாய் மைச்செயலோ
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௮௫)

அரசர் தமது சுருதிதிறந் தாங்குக கதவ முறுமென்றே
கரையில் காழி மணியினையக் காப்பும் புரிசென் றருளியமீதார்
பெரிய ரவாரசீர் சுருதியின்மேற் பிறங்கத்தெரிப்பர் பசுபடிக
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௮௬)

அலவ காழி மணியரசி னுனை மேற்கொண் டென்றிருமுன்
சதூர மனையென் றுரைததனவே சமுதி திருக்காப் புநர்நினைமுன்
முதலெசால் வரசரிர்க்கமி னீர் மொழிந்த துளவெகொண் டோசீத
முதூர யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௮௭)

சான்ற வேத மெணுக்கருத்தி தநய்க்கு சதூர மனையென்ற
தரவுக விரியு டெவலும்போ லை மகத தாலோ வக்கதவாம்
பாக்கிள் விரைய மனைத்தனைபயம் பரம வசையின் விகற்பமெலாம்
யாங்கு யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௮௮)

சுருதி நின்வாகு கா கலினீ சொந்த தனையிய கொ லுஞ்சுகம்போ
வொருமை யன்பர் முடிதாற்ற லுன்போல் யாவுங் செயலவரத
சிருவா ரறைப்புட் டகற்றவருள் செயலன் டெரள றர் சேக்கிழார்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௮௯)

காசி சுருகு வாய்ப்புக்கு வருகென் றருளி யிடைமறைந்து
சுடா ழியிடுக்கய்த் திககிளின்ன செயலெ னசமீச யவாகாழி
கேகா வருககா வருககயப்பே ரிகு வ டியனச்சலசன் றிறைஞ்சியதென்
டாகார யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௯௦)

காழி மணிவா ள்சரிரு கண்க ளோயா மெமக்கெகளை
புழி லுணை சதாங் தன்கோயி லுயாசநந் துவீ வியிலிருபான்
மாழை மணிசேகா யிலினென் றும வயகக விருத்தி மகிழ்கின்றாய்
வாழி யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௯௧)

ரியினைதோ திரண்டிருவா யழைக்கப் போக்க சுந்தரரைப்
பொய்யார் பிரதி வம்பெமன்றி புகன்மோ பணிகள் புரிந்திலேமோ
மெய்ய நினதா ரருளறியாா தெளிதற் கொளிதோ சிவசிவமெய்
மையில் பாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௯௨)

நிகம சாரத் தமிழ்பெறநீ நினைவேட் கையினுந் சுந்தரரை
மகளிர் நினைவுந் தனையென் று மாட்டிப் புலியுய்த்த தனவேட்கை
திகழ வலிந்து பாடுவித்த செம்மை யுணராரக் கறைவதென்சீர்
வகைசெய் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(௯௩)

சடைய ரிகைசூா னியர்தவத்தாற் றருமூ வாண்டு மகவினவ
ரிடையுற் றெளிசுப் புரிநகம்மக வ்னுக்குன் பேரா ளுரவனென
விடுவித் தருள்சுந் தர்தமைமா னிடரி னினைப்பா ளென படுவா
மடனில் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௧௯௪)

சயிலை தனிந்பாப் பதியுருவக கவினா ரிருசுத சிகளாலச
முயவந் தமையோ ராரவாபாங் குறுதை விதமு மேரார வ
வியலந் தமிழ்சுந் தர்பிற்போன் றினபுந் றென் பாபவடு மன்
மயலில் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௧௯௫)

நினதா ருளா னினைப்பெறற கேரி லன்பா செயிலா ரீன
றனதே யெனலோக சிடலோசுந் தராபாற புரிபல் செயலுந் த
தெனவோ ராரே விசைப்பெற் றனி து முடிபா ரிதழியனே
வனமா யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௧௯௬)

தூது நடப்ப வேலியது துரிசுன லேயா டுகாவினபாற
காத லுறைப்பால வெறுத்திடமேற்கடுகோய புததழி விளககிணைய
வேது வுணர்ந்துந் துந் தரக்கண் பெய்தார பவகதை பென்புகல் வாம
மாதா யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்

(௧௯௭)

மோக மறுத்தார்க் கேதருடைய முசரி யெனவா காமலி ரிசுத
வேக னீசுந் தரக்கிருவா டைப்பல காம சன றிளந் த மலிவிரு
கூக முன்தென றுய்த றுணரன் புண்டயாக கலந்து சனிவுறுந் த
வாகயா றழிப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௧௯௮)

சம்பு நினது திவாக்கசுத தலங்க டொறு ரகட துரைககண
டின்ப முறலோ கினைப்பால விருத ரியிலககி யபா லீய
யென்ப துணாதவ மமுணராக கிடித்தகாப் பில்துன ன நட்டி ல்
மன்பொன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௧௯௯)

வேண்டு வாரமன் வேண்டிவதே வ்யைவி னருநா டொணுஞ்சுரு
யீண்டு நினககே சிறப்பாக ட்வனியேன றிருமுன லே னந் தை
கூண்டு மலிவ கருள்கிலயென குறையேர் சுருசிப டொரு லென
மாண்ட யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்

(௨௦௦)

கிருக்க பாடந் திறத்தலமுட் சென்று ட்காகாண சிவசேச சிபு
பெருக்கம் விழிகொள் ளாதுவாய பெருகத் தூண்டு சி ருரைதநா
நருக்கின் விளககெஞ் ஞாந் துநனி யவிரசுந் திதியுந் தாரகருள
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்

(௨௦௧)

தீதக முதல நாமெனுமா றீர்ந்து தமைச்சித தெனத்தெளிந் தவ
லீவாகை மிகையான மேனோக்கு முானற றகமே பிரமமெனு
சீமாக ஈடன்சார்ந் தாணவமான் மூழ்கா தனித்த முழுமுதலே
யாழைப் பழித்த மொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௨௦௨)

அடிமை யேநா நமினமேலோ ராண்டா னுள்ளென நடங்காத
கடிமை தாடிமை தராதகந்தை தருமா மபரமென நெழுமவரு
மிடரொன னுற்றசெய வனவிளககு மிறைநீ டெவரு மடியரொனல
வடிவ யாழைப பழிதகுமொழி மறா னவேத வனேசநம.

(க௦௩)

உற நெறிசசா ராககந விசுகித காந்த மெய்க்நெறிசசா
பேடுநெ களிசகதா யிடுகுகு காரண பேறே போலச சிவானுபவத
கேநெ டுளாய நீயெனிலென செய்கேன பரதந் திரனருளவாய
மாநில யாரெமப பழிகுகமொழி மறா னவேத வனேசநம.

(க௦௪)

அநாரசெட ன்னதுதிருக்கோயிற கனபுசீவ கலவியறி
வுபசிவா அகமவ் நிபெயொளிநீக காதி புறுளுசைவப
பெரிபா ிசாஅ ராண்டனறும யிறழா தோககு மாவருளவாய
வரத யாரெமப பழிகுகமொழி மறா னவேத வனேசநம

(க௦௫)

மிக்க நாநி ரினகோயி ளிநிகு கது சிவதன மாபெசசீ
பகதி பாசசை வந்நிட பணபு கெனகொ ணடவாக்கேயெள
றுகக மாக மகதுரைகதாங் கொரு தகாந் துறவருளசீ
வெ கத யாழைப பழிதகுமொழி மறா னவேத வனேசநம

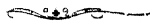
(க௦௬)

நின டுயக ிண ழு நவக க்பமபு மாசிக ணடதகம
மண பள்ளா னூசசைவ மரயிற பெப் பரல ளுநெம
பன குதரவின லீமெ கெடுமபவகப புரிசுந புருவருளாய
வாராயா துபபழ் தகுமொழி மறா னவேத வனேசநம

(க௦௭)

ப ன்னது களிசுகிரிம யாய பொருவொ லா மணுவு
வெ லின யி யிடுததி ரபப காள மச ிசயல்கள
சுட டுகுகி பபபெரிபா செயறகுக துணயாப முடிதகரு டாயம
மெய் வ யாழைப பழிசகு மொழி மறா னவேத வனேசநம

(க௦௮)

புகா னசு ிர தழிபரு வ் ரக்க ம ழுதி மண்கணளி
பாநி னாதத குலமவாழ் யருளசெய ிருக்கோ யிலவாழி
மாதா பாழைப பழிதகுமொழி மலாததா ன வாழி வேதவன
நாத ரருட்டேன யிரவகிகு நுநினத துணைகள் வாழியவே.

(க௦௯)

வேதம வாழி சிவாகமசசீ மிகுகி வாழி மெய்கண்ட
பேபாக மவாழி சநதானம பொலிநது வாழி சரியாதி
பாதம வாழி யாணவகக பாடந் திறக்குந் தேவார
மாதி சுருகி வாழிபட னுகி மரயின் வாழியரோ

தலை

வேதவணேசஸ்தவம்.

வேத வணேசா திருக்கோயின மிளிராந்த தியமா தியமுன றுஞ்
சீத் ருணமன பாசாரா திகழப் புரியுஞ் சிவகதுவிசா
சாத மரபு வாழ்சிவ தரும கருதக ராமபெரியா
நீதி யுறவக கோயினமுறை நிகழட்டேபாறறி வாழியவே

(ககக)

